EROUL VESTULUI

W. C. TUTTLE

LEI
20-

W. C. TUTTLE

EROUL VESTULUI

(MURDER IN PINEVILLE)

V.1.0

Traducere de N. VELCIU

Editura „DANUBIU”
1941

CAP. I

Zorile se ridicau încet deasupra orăşelul Pineville şi era încă atât de devreme, încât casele şi străzile erau cufundate în somnul morţii. În cârciuma *Stormy-River*, lămpile luminau încă masa de joc, la care cowboy-i, rămaşi aici peste noapte, băuseră şi jucaseră poker.

În faţa hanului, legaţi la jgheab vreo doisprezece cai, ce păreau a fi uitaţi de proprietarii lor încă de cu seară, îşi lăsau capetele să le atârne trudite. Din casă, ieşi un om cu două găleţi ca să le umple la vechea pompă al cărei clipocit turbură în mod discordant, liniştea oraşului adormit.

În faţa biroului şerifului, stăteau doi oameni.

Unul era înalt, zvelt şi avea înfăţişarea abătută; celălalt, de statură mică şi foarte slab, avea trăsături aspre şi părul cărunt. Omul cel înalt purta un costum negru, mototolit, care nu-i venea bine, o cămaşă albă cu plastron scrobit şi un guler tare, peste măsură de înalt. Nu avea vestă, iar şalul său, de un roşu ţipător, făcea impresia unui şuvoi de sânge ce i-ar fi curs din gâtlej. Sta rezemat de usciorul uşii şi-şi schimba greutatea corpului de pe un picior pe altul ca şi cum cişmele noi pe care le avea l-ar fi strâns.

— Ai reuşit s-o faci complet praf? întrebă omul cel mic, Pat Lynch, şerif al districtului *Stormy-River*.

Oliver Johnson, locţiitorul său, omul îmbrăcat în negru, clătină capul ştiindu-se vinovat.

— Ai încercat să mâni caii cu o mână, Oliver? întrebă şeriful mai departe.

— Nu!

— Erai întovărăşit de o fată?

— Desigur! Era Annie Hall, Pat. Ţineam hăţurile cu ambele mâini. Nu ştiu mai mult; poate calul să se fi lovit cu coada peste şleau. Era doar întuneric. În orice caz, am observat că mai întâi calul a uşurat trăsura de scândura din faţă cu o lovitură de copită şi a fugit. Nu am apucat decât să-i strig lui Annie să se ţină bine

şi măturarăm strada în lung şi lat. Totul a mers bine până când ne-am lovit de parapetul şanţului din afara oraşului, unde am făcut un salt în urma căruia roţile s-au făcut bucăţi. Eu n-am lăsat însă hăţurile şi când turul a ajuns la sfârşit – na, atunci, după ce Annie şi cu mine ne-am dezmeticit, am găsit calul căzut jos şi, nu departe de el, cabrioleta într-o stare de plâns. Am ridicat calul şi am tras trăsura în spatele potcovăriei; acolo se găseşte încă şi acum, Pat.

— Annie Hall?

— Nu, cabrioleta! Annie s-a dus acasă.

— Este rănită?

— Nu rău. Şchioapătă numai puţin.

— Şi tu erai îmbrăcat cu noul costum, Oliver!

Oliver oftă adânc şi lăsă privirea în jos.

— Asta am observat şi eu, Pat; şi am avut timp să mă schimb. Îmi pare rău de cabrioletă!

— Te cred şi eu!… M-a costat 160 dolari în Cheyenne. Era aproape nouă – o trăsură bună, zău!

— Una dintre cele mai bune din câte am stricat până acum.

— Nu trebuie să iei lucrurile în glumă, Oliver!

— Poate vrei să urlu? Ai noroc că am scăpat teafăr!

— Unii oameni au o idee foarte ciudată despre ceea ce înseamnă norocul! spuse şeriful aspru.

— O, te rog, răspunse Johnson domol, n-a fost numai chestie de noroc, am contribuit şi eu.

— Îmi închipui! Hai să inspectăm epava. Socotesc că ai dori să-mi dai înapoi trăsura în starea în care se afla când ţi-am împrumutat-o, Oliver!…

— Aş dori – da; dar aceasta numai e cu putinţă.

— Cred, însă eu nu am nici un chef să suport cheltuielile de reparaţie.

— Te înţeleg prea bine, Pat. Nici n-ar renta. În definitiv nici nu prea ai avea nevoie de această trăsurică.

— În orice caz, o ai pe conştiinţă.

— Fără ceartă… Da, o am pe conştiinţă.

Şeriful mormăia într-una. El nu vroia să ceară făţiş plată pentru reparaţii lui Oliver, dar ştia pe altă parte că acesta nu o va face niciodată de bună voie.

— Balul din Carnet a fost fabulos – spuse Oliver schimbând vorba în timp ce coteau strada prăfuită spre potcovăria care era aproape de cârciuma *Stormy-River*. N-am dansat încă niciodată

aşa de mult. Îmi face impresia că am ace în picioare. De altfel era o societate drăguţă acolo. O mulţime de fete…

— Să fi purtat cizme care să-ţi fi venit bine Oliver!

— Să-mi fi venit bine?… La dracu, doar am intrat în ele – nu?

— Aici este cabrioleta ta – spuse Oliver, trist, când ajunseră în dreptul potcovăriei unde, scheletul unei trăsuri distruse, o cabrioletă fără roţi şi alte rămăşiţe erau împrăştiate claie peste grămadă, aşa cum se găsesc adesea la fierarii din sate.

— Da, aceasta e cabrioleta mea! oftă şeriful Dacă nu s-ar fi văzut culoarea galbenă încă pe roţi, nici n-aş fi recunoscut-o.

— Partea superioară e încă destul de bună, Pat.

— Da – şi o ulubă. De ce ai smuls-o şi pe asta şi de ce n-ai distrus cu ea şi partea de sus? Ai fi putut tot atât de bine să faci lucrul în întregime!

— Poate ai dreptate! Orişicum, bătrânul Sam Hall e un fierar excelent şi poate că o repară.

— Aşaaaa?! Inviţi fata fierarului la bal şi mai oferi şi bătrânului o comandă bună?

— Nu mai spune prăpăstii!… Doar n-am făcut-o intenţionat, Pat! Mie îmi este complet indiferent dacă o repară el sau nu.

După examinarea unei roţi făcută bucăţi, Pat Lynch se întoarse şi privi pe locţiitorul său cu un oftat adânc gânditor.

— Uneori, aproape te urăsc, Oliver!

— Prea bine, Pat! Fiecare are dreptul părerii sale personale şi eu nu vreau să mă cert cu tine. De fapt sunt obosit mort ca să mă mai cert. Nu uita că am fost târât 15 m. depărtare şi pe deasupra, cu Annie în braţe şi după cum ştii ea nu e un fulg. Costumul meu nou şi frumos e tot atât de bun ca pentru dracu’. Chestia cu trăsura mă supără, dar…

Vocea lui Oliver se opri brusc şi el se uită ţintă după colţul unei mici împrejmuiri care încercuia grajdul din spatele cârciumei *Stormy-River*. Şeriful se întoarse şi se uită în aceeaşi direcţie.

— Ce s-a întâmplat, Oliver? întrebă el.

— Nu ştiu! spuse cel întrebat şi scuipă. Acolo, la colţul gardului, pe pământ, zace cineva. S-ar putea să fie numai beat, dar poziţia sa e curioasă.

Şeriful trecu în faţa lui Oliver pentru a putea vedea mai bine.

— Prea multă băutură! hotărî el.

Dar lui Oliver nu-i se păru aşa şi, de aceea merse până la gard şi examină pe cel căzut.

— Mai bine vino aici, Pat! strigă el încet.

Şeriful părăsi trăsura distrusă şi veni repede.

Omul era culcat pe burtă, avea braţele întinse, unghiile degetelor înfipte în pământ, iar pălăria era ceva mai departe. Atât şeriful cât şi locţiitorul său nu spuseră nimic. Partea superioară a capului omului care zăcea într-un lac de sânge, era puternic lovită. Ştiau amândoi că era Bock Dennig şi că nu mai trăia. Oliver se proptise de gard şi-şi umezea cu limba buzele uscate.

— Cineva a omorât pe Bock Dennig, spuse el încet.

— Da, cineva, confirmă şeriful. Şi este mort de timp îndelungat; probabil de vreo două ore sau chiar mai de mult.

Oliver clătină încet capul şi, amândoi păstrară o clipă de tăcere.

— Trebuie să facem un proces verbal, propuse Oliver.

El păşi mai aproape de celălalt colţ şi privi printre scândurile gardului. De partea cealaltă a îngrăditurii era legat un roib cu picioarele lungi.

— Acesta e calul lui Bock, spuse Oliver. Aproape totdeauna îl lega el acolo, pentru că roibul se speria uşor şi putea să fugă de la jgheab. Cine crezi că l-a omorât?

— Acum nu e timpul de enigme. Hai să mergem!

Merseră în sus pe străduţă şi intrară în cârciuma *Stormy-River*. Se mai juca încă poker numai la o masă în jurul căreia şedeau Hootie Cooper, un negustor; Frank Shell, un jucător de meserie; procurorul Mort Heffner; Lester Cline, tot negustor de carieră, Dobe Severa şi Bud Hough, doi cowboy din ferma T.D.

Ei salutară pe şerif şi pe locţiitorul său. Heffner, care nu băgase de seamă că afară se luminase căscă din plin şi se uită la ceas.

— Când a plecat de fapt Bock Dennig? întrebă şeriful indiferent.

— Cam pe la două, răspunse Dobe Severn somnoros. Cred că ar fi şi pentru noi timpul să facem la fel, Bud!

— Desigur! Dar daţi-mi mai întâi câteva chibrituri să mi le pun între pleoape să-mi ţină ochii deschişi, mormăi Bud abia ridicându-şi ochii de pe cărţi.

— Ei, prea departe n-a ajuns Bock, spuse şeriful serios. Zace afară la gardul grajdului cu capul zdrobit.

Jucătorii priviră, neîncrezători, pe şerif căci nu îl ascultaseră cu prea multă băgare de seamă. Heffner se ridică încet şi-şi propti mâinile de masă.

— Vrei să spui prin asta că cineva l-ar fi omorât pe Bock? întrebă el.

— Chiar asta vreau să spun… Cineva i-a sfărâmat ţeasta.

Nimeni nu mai schimbă fisele, ci toţi se grăbiră spre intrarea din dos.

— Nu atingeţi nimic, spuse procurorul. Careva din voi să aducă medicul legist! Luaţi degetele de acolo! Pentru moment, nu putem face nimic.

Dobe Severn alergă să execute ordinul, în timp ce ceilalţi bărbaţi stăteau tăcuţi în jurul celui asasinat.

— Arată îndrăcit de rău… spuse în cele din urmă Hootie Cooper, un om mic cu faţa îngustă, cu un nas uriaş şi cu o voce orăcăitoare.

— … Pentru Blanco! spuse Lester Cline care era mult mai tânăr decât Cooper; ei erau concurenţi în toate articolele, afară de petrol cu care Hootie nu lucra de când acesta îi cauzase un foc în prăvălie.

Şeriful se întoarse repede şi-l privi pe Cline:

— Pentru Blanco? întrebă el tăios. Ce înseamnă asta

— Asta nu dovedeşte nimic, obiectă imediat Shell jucătorul.

— Nu, desigur că nu – aprobă Cline – dar totuş…

— Ce înseamnă toate acestea ? vru şeriful să ştie.

— Bock Dennig şi cu Blanco s-au certat astă seară, spuse jucătorul. Bock l-a învinuit pe Blanco că ar fi furat o carte. Eu nu am văzut nimic şi cred că Bock băuse cam mult.

— Nici eu n-am văzut nimic, spuse Hootie. Priveam tocmai la joc. Bock dăduse cărţile şi mi se păruse totul în ordine.

— S-au bătut? întrebă şeriful neliniştit.

— Nu, răspunse scurt jucătorul.

— Erau destul de înverşunaţi! căscă Bud. Buzele lui Blanco erau albe, dar el n-a lovit, când Bock…

— Mai bine nu spune prea multe, îl sfătui jucătorul. Când doi oameni se ceartă…

— Vreau să ştiu totul, tună şeriful. Spuneţi că nu s-ar fi ajuns la violenţă? Blanco a mai jucat?

— Nu! Trebuie să fi fost aproximativ ceasul unu. Nici nu şi-a schimbat măcar fisele; le mai am încă aci – sunt cam vreo 50 dolari.

— Şi Bock a plecat cam după o oră.

— Tocmai mă uitasem la ceas – spuse Hootie – şi era două fără un sfert.

Toată lumea tăcu deoarece se deschise uşa şi îşi făcu apariţia Dobe cu medicul legist. Acesta era un bătrân şi morocănos medic de ţară care cunoştea pe toţi oamenii şi defectele lor pe o rază de zece mile.

Examinarea mortului fu scurtă. Afară de capul fărâmat, Bock Dennig nu mai prezenta nici o leziune.

— O lovitură zdravănă trebuie să-i fi ajuns, spuse Hootie.

— Să-l ducem la fermă? întrebă Dobe.

— Duceţi-l la mine, porunci scurt doctorul.

După ce cadavrul fu dus de o parte, procurorul şi şeriful merseră în cancelaria acestuia, unde-i urmă şi Oliver.

— Mai bine du-te şi culcă-te, spuse şeriful şi dezbracă-ţi cămaşa scrobită şi gulerul tare!

— Bine – oftă Oliver – şi încă odată: îmi pare rău de trăsură!

— Vreau să sper!

Şeriful şi procurorul luară loc în micul birou şi se priviră.

— Ce crezi tu despre afacerea asta? întrebă şeriful.

Procurorul îşi netezi cu mâna obrajii neraşi. Noaptea petrecută la masa de poker nu contribuise la limpezirea capului său care şi, aşa şi aşa, nu era prea tare.

— N-am nici o idee, Pat, răspunse el absent.

— Erai doar acolo când s-au certat, nu e aşa?

— Da, desigur!

— Oarecari ameninţări sau proferat?

— Hm! Hm! Acelea care vin de obicei în asemenea ocazii, dar nu mai ştiu bine ce s-a vorbit. Toţi vorbeau în acelaş timp. Dar Blanco era furios şi Bock de asemenea. De altfel acesta era furios încă de când venise.

— Din ce pricină?

— Ah, nu ştiu ce îi lipsea. De regulă Bock era liniştit şi cumpătat, lucrul care i-a asigurat simpatia noastră. Ştii doar că totdeauna a fost o tensiune între oamenii T.D.-ului şi ai lui Blanco. Nimeni n-a adus vreodată făţiş vreo incriminare, dar eu cred că era vorba tot despre hoţii de vite.

— Şi eu am auzit, ceva, dar niciodată de la vreunul din membrii celor două partide. Asemenea zvonuri se pun repede în circulaţie fără să se ştie autorul. Dar ce crezi tu, avem destule motive pentru o arestare?

— O arestare a lui Blanco?

— Da!

Procurorul negă cu energice clătinări din cap.

— După părerea mea, în nici un caz. Blanco poate fi tot atât de vinovat ca şi dracul – dar nu o putem dovedi – pentru moment.

Şeriful răsuflă uşurat căci nici el nu se prea omora să-l aresteze pe Tex Blanco, proprietarul fermei „Săgeata”.

— Poate vom găsi unele amprente, spuse procurorul gânditor şi căscă. El era de statură colţuroasă, avea o figură palidă şi pungi grele sub ochi. Un guler de celuloid croit mult prea larg, îngăduia un joc bogat mărului lui Adam, iar manşetele erau încheiate cu butoni de camee.

— Posibil, aprobă şeriful îndoielnic, îmi face impresia că este vorba de o crimă de care cu greu va putea fi făcut cineva responsabil. Dacă Blanco l-a omorât cum crezi că-l vom putea prinde?

— Nu ştiu! spuse acesta şi căscă din nou. Mă duc să mă culc.

— Ce-a făcut Bock la poker?

— Cred că a pierdut aproximativ 50 dolari. U-a-a-ah! Pa, ne vedem azi după masă, Pat!

În uşă se mai întoarse odată spre şerif:

— Bock mai avea pe deasupra şi nişte bani asupra sa, Pat. Am văzut la el un teanc de bancnote legate cu un elastic. Tu ai putea să stabileşti dacă banii mai sunt la el.

— Bine, bine! La revedere!

CAP. II

Ferma Tolmann-Dennig, care avea iniţialele T.D.F. era cea mai mare fermă din districtul Stormy River. Cleve Tolmann era proprietarul iniţial. Bock Dennig venise cu zece ani înainte de tragicu-i sfârşit, în vale, cu un sac plin cu bani, care după gura lumii era destul de greu ca să strivească, un cal.

Pe vremea aceea. Bock nu era cowboy, el era pur şi simplu un băieţandru sălbatec. La joc avusese un noroc neobişnuit şi venise în Pineville cu mai mulţi bani decât ar fi putut cheltui. Lui Cleve Tolmann îi trebuia un tovarăş şi Bock căuta un plasament pentru capitalul lui. Astfel se întovărăşiră amândoi, însoriseră o nouă marcă (T.D.F.) şi fondară o importantă crescătorie de vite.

Bock era iubit peste tot; el învăţă în curând secretele meseriei de cowboy.

Nimeni nu ştia nimic despre trecutul lui Bock, despre familia sa sau de unde venea.

Aceasta nu era însă ceva neobişnuit prin locurile unde oamenii se ocupau cu creşterea vitelor. Vorbeai despre trecutul tău, numai când îţi convenea şi nimeni nu te întreba nimic. Bock era cinstit faţă de toată lumea şi mai mult nu se cerea.

Cleve Tolmann era un bărbat înalt şi puternic, cu o figură energică de luptător dar nu era prea iscusit la vorbă. El părea mulţumit să rămână în umbră şi să-l lase pe Bock să conducă afacerile. Unii pretindeau că Cleve ar fi leneş; în orice caz era ştiut că iubea jocul mai presus de orice, avea însă un ghinion proverbial.

Nici Bock, nici Cleve nu erau căsătoriţi. Ei conduceau fiecare câte 20 cowboy, după anotimp şi Bock personal ocupase neîncetat funcţia de şef. Tolmann era membru de seamă al băncii din Pineville şi ştiuse întotdeauna să-şi exercite influenţa dominantă în afacerile municipale cu toate că nu intrase niciodată într-un birou.

Ferma T.D. era la vreo două mile spre. Sud-Vest de Pineville, pe malul râului Lobo. Clădirile aproape dispăreau într-o

dumbravă mare de plopi canadieni. Pentru construcţiile fermei se întrebuinţaseră puţini bani.

Edificiul principal era o clădire cu un etaj.

Casa de dormit a cowboy-ilor era o clădire lungă şi joasă al cărei acoperiş se înclinase la mijloc. Vârful acoperişului de la grajdul cel mare suferea de acelaş beteşug şi tot aşa arătau hambarele şi celelalte clădiri.

Dar, cu toate acestea, afacerile mergeau bine la T.D.F. şi oamenii erau fericiţi şi fără griji, până când Dobe Severn şi Bud Houg, veniră călare în acea dimineaţă şi anunţară moartea lui Bock Dennig.

Cleve Tolmann şi Shorty Gallup se aflau tocmai în bucătărie. Ceruseră bucătarului Luke Jones o listă de bucate, când cei doi cowboy aduseră trista veste.

Bătrânul Luke, de spaimă, lăsă să-i cadă jos o duzină de ouă şi nici nu se uită la pagubă cu toate că era un restaurator foarte econom.

— Nu cumva faci glume, Dobe? întrebă Shorty Gallup răguşit.

— Unde ar da Dumnezeu să fie o glumă, Shorty. Cineva i-a fărâmat capul şi acum e la medicul legist pentru autopsie.

Dobe raportă amănunţit cum fusese găsit mortul. Tolmann nu luă parte la discuţie ci alergă la grajd să-şi ia calul.

— Ce spune şeriful? întrebă Shorty.

— Ce să spună? Nu ştie nimic mai mult decât noi!

Matt Stengis, Alex McLean şi Eddie Grimes, ceilalţi cowboy, care erau în grajd fură informaţi de Cleve. Ei intrară în casă ca să audă mai de aproape de la Dobe şi Bud, în timp ce Tolmann se aruncă pe cal şi o luă de-a lungul străzii către Pineville.

Cleve Tolmann găsi la medicul legist mai mulţi oameni care îl salutară cu vădită compătimire. El privi mortul, puse câteva întrebări şi apoi căută pe şerif. Îl găsi discutând cu Lester Cline şi cu Frank Shell, jucătorul. Ei relatară încă odată cearta dintre Bock şi Tex şi-i povestiră lui Tolmann toate amănuntele.

— N-a fost ucis pentru a fi jefuit – spuse şeriful – mai are în buzunar încă 150 dolari.

— Cu atât mai rău pentru Tex Blanco!

— Aş înştiinţa imediat rudele lui Bock dacă aş şti unde sunt!

Tolmann scutură capul.

— S-a certat Bock sau s-a bătut de curând cu altcineva?

— Ce vrei să spui?

Tolmann se uită cercetător câteva clipe la şerif ca şi cum s-ar

fi mirat că tocmai el pusese o asemenea întrebare. Apoi, negă cu o scurtă clătinare de cap:

— Când are loc cercetarea justiţiei? întrebă fermierul.

— Mâine dimineaţă!

— Voi veni şi eu.

După aceste vorbe, asociatul victimei părăsi cancelaria şi cei trei oameni rămaşi se priviră clătinând capul.

— E un om cu destul sânge rece, spuse Shell. Moartea lui Bock nu pare să-l fi impresionat prea mult. Eu cred că el ştie ceva, Pat!

— Ştie ceva? Despre ce anume, Frank!

— N-ai băgat de seamă cum te-a privit când l-ai întrebat dacă Bock n-a avut vreo ceartă sau bătaie cu cineva în ultimul timp?

— Dar nu crezi că Tolmann ştie cum a fost asasinat Bock?

— Probabil că nu, dar, totuşi întrebarea ta l-a surprins.

Shell nu aşteptă nici un răspuns, ci se duse la uşă şi se uită în sus pe stradă.

— Câţiva oameni de la T.D.F. vin încoace, spuse el. Am să trec peste drum să fac un pokeraş.

Când Shell trecu trotuarul de lemn, văzu pe Tex Blanco cu Frank Judd, unul din cowboy-i săi, îndreptându-se spre el. Ezită o clipă, apoi aşteptă până se apropiară. Şeriful şi Cline veniră afară şi Tex îşi îndreptă calul spre această parte a trotuarului. Judd călări până la prăvălia următoare şi-şi legă acolo calul.

Tex zâmbea binevoitor şi în timp ce se dădea jos de pe cal, vorbi celor trei bărbaţi. Era ceva mai înalt de şase picioare, bine crescut şi arăta bine. Ochii săi căprui şi pielea întunecată, dovedeau originea spaniolă, tot aşa şi părul negru ca abanosul şi puţin încărunţit pe la tâmple. Nasul său era uşor coroiat iar dinţii mai albi decât acei ce se văd de obicei prin aceste locuri. El purta o pălărie de soare cenuşie, aproape nouă, cu o panglică de argint care venea dintr-un atelier spaniol. Purta cămaşă de mătase albastră iar în jurul gâtului avea un şal roşu. În chip de cordon, o eşarfă multicoloră cu ciucuri garnisiţi cu perle îi înconjura coapsele. Pantalonii cenuşii erau băgaţi în carâmbii cizmelor înalte şi în jurul soldurilor avea un cordon larg plin cu cartuşe. În partea în care era pistolul, cordonul era tras tare în jos.

Păşi pe cărare şi roibul, ale cărui hăţuri le mai ţinea, rămase în apropierea lui. Şeaua avea înflorituri de mână şi garnituri de argint.

— Ei, ce mai e nou şerifule? întrebă el amabil.

— Mai nimic, Tex.

Şeriful se simţea cam jenat.

Tex observa că ceva nu era la locul lui. El urmări privirile şerifului, dar în afară de şirul cailor de peste drum nu putu să descopere nimic. Shell se uită curios la Tex.

— Dar în definitiv ce e cu voi, măi băieţi? întrebă acesta mirat.

— Nu ştii nimic despre ce s-a întâmplat ieri, Tex? îl întrebă şeriful.

— Despre ce?

— Bock Dennig a fost omorât, ieri noaptea.

Tex încruntă puţin fruntea şi se uită fix de la unul la altul.

— Bock Dennig omorât? Cine l-a omorât?

— Asta nu ştie nimeni, Tex! L-am găsit azi dimineaţă zăcând în dosul cârciumei lângă gardul cel mic. Cineva l-a lovit în cap pe la spate.

Tex privi de-a lungul celeilalte părţi a străzii şi degetul său mare de la mâna dreaptă se mişca alene pe lângă pistol.

— Toate astea sunt noutăţi pentru mine – spuse el încet. N-aţi găsit nici o urmă?

— Nimic, Tex! Fusese omorât de câteva ore. Se ridicase de la poker pe la două şi a fost ucis probabil pe când se îndrepta spre cal. După cum ştii, îl lega totdeauna de gard.

— Nu, asta nu ştiam – spuse Tex liniştit.

— Numai că toţi ceilalţi ştiau acest lucru, replică iute şeriful.

Tex îşi scărpină bărbia proaspăt rasă în timp ce-l privea pe Shell.

— Bock şi cu mine ne-am certat ultima oară, spuse el. Şi tu erai de faţă, Frank!

— Desigur, eram acolo, Tex!

— Eu n-am trişat, Frank.

— Nici eu n-am văzut aşa ceva, Tex. Şi nici ceilalţi n-au văzut nimica. Dar asta nu mai are importanţă. Eu sunt convins că Bock s-a înşelat căci băuse cam mult.

Şeriful încetă de a mai privi spre cârciumă.

— Cam prost cu întâmplarea asta, Tex! Dar nimeni nu te acuză pe tine sau pe altcineva. Te rog însă să pleci de aici, înainte de a te vedea oamenii T.D.-ului. Ei caută un vinovat şi o tensiune a existat totdeauna între voi.

— Eu sunt obişnuit să merg drept înainte, Pat! răspunse Tex rece.

— Asta o ştiu, Tex! Sunt doar prietenul tău – nu e aşa? Fă-mi mie pe plac!

— Asta ar însemna că eu l-am omorât Bock Dennig şi că o iau la goană în faţa oamenilor de la „T.D.”.

— Dar, Tex, fi calm!

Ochii lui Tex sclipiră fără voie, apoi râse încet şi-l bătu pe şerif pe umăr.

— Bine Pat! Ai dreptate! Poţi să-i spui lui Tolmann şi bandei lui… sau nu, le-o voi spune eu singur, dacă chestiunea a ajuns atât de departe.

Judd ieşi din magazin şi Tex îi făcu semn. Fără nici un alt cuvânt, sări pe roibul său şi porniră pe drumul pe care veniseră.

Şeriful răsuflă uşurat, apoi traversă drumul şi intră în cârciuma *Stormy-River* unde găsi pe tinerii de la T.D.F. Aceştia băuseră vârtos şi erau bine dispuşi.

— Înalta lege apare, spuse Shorty Gallup când văzu pe şerif intrând. Cum merge, Paddy?

— Bine, bine, Shorty!

Cleve Tolmann discuta mai departe în încăperea din dos cu Mort Heffner, procurorul, care nu dormise decât o oră. Ei veniră în faţă când îl zăriră pe şerif şi ieşiră cu toţii afară.

— Ţi-ai făcut cumva o părere, Pat? întrebă Cleve.

— Încă nu.

— Am încercat să-l conving pe Cleve că nu e nici urmă de bănuială împotriva lui Tex Blanco, spuse Heffner.

— Iar eu sunt de părere contrarie, răspunse Cleve rece. Tex şi Bock au fost totdeauna porniţi unul contra altuia. Prieteni n-au fost niciodată şi trebuie să vă daţi seama că e vorba pur şi simplu de un act de răzbunare. Bani săi n-au fost atinşi.

— Tocmai în punctul acesta teoria ta este răsturnată, Cleve. Ieri după masă, Bock a ridicat de la bancă 10.000 dolari.

Heffner fluieră uşor. Cleve Tolmann clipi nervos şi câteva clipe lăsă impresia că îşi pierduse glasul.

— Zece mii de dolari, spuse el răguşit, sunt o mulţime de bani.

— O sumă considerabilă, fu de acord Heffner. Cine ţi-a spus asta, Pat?

— Shearer. Bock a încasat puţin înainte de închiderea băncii un cec.

— Cât a pierdut la joc? întrebă Cleve.

— Nu mai mult decât 50 dolari, afirmă Heffner.

— Acum iată întrebarea: cine ştia că Bock avea la el atâţia bani, spuse şeriful. Shearer o ştia desigur; dar după cât a putut afla el, Bock avea nevoie de bani pentru o plată imediată. În nici

un caz, nu e Shearer omul care ar putea comite un asemenea fapt. Cleve, tu ştiai că Bock va ridica bani?

Tolmann închise ochii puţin şi îi trebuiră vreo zece secunde până să răspundă:

— Nu!

— Avea Bock un cont propriu?

— Desigur!

— Nu aveţi şi un cont comun? întrebă Heffner.

— Nu!

— În orice caz, spuse şeriful, împrejurările întăresc bănuielile că Bock ar fi fost ucis din pricina banilor.

— Nu neapărat, replică Tolmann.

— Nemaipomenită împrejurare, oftă şeriful. Nici cel mai mic indiciu. Tolmann, cred că vei convinge pe oamenii tăi să lase în pace pe Blanco şi oamenii lui. Tex a fost adineaori în oraş şi a auzit de întreaga chestie. Eu n-am vrut să se întâlnească cu voi şi l-am convins să se întoarcă acasă. Dar el cunoaşte părerile lumii.

— Zău, cunoaşte el asta? zâmbi Tolmann strâmbându-se. Pot să-mi închipui că nu ţi-ai dat prea mare osteneală ca să-l convingi că ar fi mai bine să spele putina!

— Tex nu e un nebun!… Cleve, vorbeşti cu oamenii tăi?

— Voi vorbi Pat.

CAP. III

O săptămână după asasinarea lui Bock Dennig Marion Evans din Chicago, cu ultimul domiciliu în Cheyenne, se urcă în poştalionul din Garnet, în timp ce Windy March, vizitiul, lega cufărul şi-şi privea curios din spate singurul pasager.

În fine se căţără sus lângă ea şi porni.

Soarele dogorea dar o briză ridica praf în urma lor ca şi când un distrugător ar fi tras după el o perdea de fum. Drumul nu era prea rău şi poştalionul era destul de egal împovărat pentru ca să poată înainta fără să se clatine.

— Eu călătoresc aproape totdeauna singur, rupse tăcerea Windy. Cel mult uneori, un cowboy care şi-a pierdut calul în Garnet, apelează la poştalionul meu. În mod principal transportăm cu ea poştă şi mărfuri.

— Înţeleg! Ce fel de oraş e Pineville?

— Oh, e foarte drăguţ.

— Eşti bine informat de tot ceea ce se petrece acolo?

— Cunosc fiecare tufă, d-ră, deoarece sunt de prin partea locului. Aş fi putut desigur să devin şi cowboy, dar n-a fost pe placul meu.

— Probabil că ai mai multă înclinare pentru această profesie…

— S-ar putea… Dar d-voastră de unde veniţi?

— Vin din Cheyenne, dar m-am născut la Chicago.

— Aşa, la Chicago? Ia te uită! Eu am fost acolo acum şase ani cu o încărcătură de vaci de la T.D. Spuneţi-mi, nu cunoaşteţi întâmplător o d-ră Schmidt? Avea părul blond şi mesteca bomboane de gumă. Nu? Nu ştiu dacă mai este acolo. Eu am invitat-o la o petrecere şi în cursul serii mi s-au furat banii şi ceasul. Era o fetiţă foarte drăguţă!

— Nu, nu cred s-o fi cunoscut, zâmbi Marion. Chicago e un oraş destul de mare.

— Ei, desigur! Rămâneţi mai mult timp în Pineville?

— Vreo câteva luni, d-le…

— Numele meu e March, d-ră, dar de obicei mi se spune

Windy.

— Eu sunt Marion Evans. Voi preda la şcoala din Pineville.

— Sunteţi profesoară?

— Este prima mea catedră! spuse ea.

Windy puse frâna la roate şi avu de a face cu caii săi până ce ocoliră o vale adâncă şi merseră din nou pe drum neted.

— Al dracului lucru să creşti copiii! reîncepu Windy. Eu ştiu ce chin a fost cu mine; dar au stăruit şi am devenit foarte util. Trebuie să ai multă răbdare.

— Asta admit şi eu! zâmbi Marion. Va fi ceva cu totul nou, dar trebuie să lucrezi! Am avut mare noroc să fiu angajată de comitetul şcolar din Pineville.

— Ne apropiem de Ferma Blanco, d-ră, care aparţine lui Tex Blanco. Trebuie să ne oprim căci am un pachet pentru el. Eu nu ştiu ce e înăuntru; vine însă de la Colt şi nu-i nevoie să fiu ghicitor ca să ştiu că sunt automate.

— Ce sunt automatele? întrebă ea.

— Nu ştiţi aceasta? Nu cunoaşteţi aceste obiecte? Un automat este un… un pistol… un revolver.

— Da, ştiu ce-i un revolver! Şi d-ta ai un automat?

— Oricine prin aceste locuri trebuie să aibe unul. Un cowboy fără revolver e ca şi gol.

Când ajunseră în faţa porţii celei mari, Tex Blanco tocmai venea pe roibul său.

— Un pachet pentru tine, Tex, spuse Windy.

El dădu lui Marion să ţină hăţurile şi se dădu jos.

— Frumos, frumos, Windy! răspunse Tex şi o privi pe Marion.

Privirea sa stăruitoare o determină să se întoarcă spre el.

— Costă 20 centi, spuse Windy în timp ce îi dădea pachetul.

Tex plăti şi Windy se căţără iarăşi sus pe capră.

— O, uitasem de tot! râse el. D-ră Evans, aş dori să vă fac cunoştinţă cu Tex Blanco! Tex, aceasta e d-ra Evans, noua profesoară din Pineville.

— Îmi pare bine că vă cunosc, d-ră Evans, spuse Tex încet.

— Încântată, d-le, zâmbi Marion.

— Pariez că eşti supărat că nu ai copiii pe care să-i poţi trimite la şcoală, Tex! spuse Windy.

Marion roşi uşor dar nu-l privi pe Tex iar acesta nu răspunse.

Windy îmbărbăta caii, dădu drumul la piedica roţilor şi trăsura se puse în mişcare, în timp ce Tex cu pacheţelul pe şea se uită după ei până ce dispărură după dealurile apropiate.

— Chipeş băiat! spuse Windy.

— Pare foarte amabil! răspunse Marion.

— E un foarte bun ochitor, nu e un altul mai bun în tot districtul. În realitate mi-e milă de Tex. Mulţi cred că el ar fi acela care l-a omorât pe Bock Dennig. Poate că a şi fost, dar desigur, nimic nu o dovedeşte. La autopsie scrie: „Asasinul necunoscut” dar totuşi toţi au impresia că Tex a fost acela. Aici e o tensiune între oamenii de la T.D. şi Tex. Ferma T.D. aparţine lui Cleve Tolmann şi Bock Dennig, care era foarte iubit. Mă tem că va mai curge sânge înainte ca totul să se fi limpezit.

— În tot cazul, dl. Blanco n-are aspect de ucigaş!

— Aţi văzut vreodată unul cu *aspect,* d-ră? În majoritatea cazurilor, până când sunt descoperiţi, arată ca ceilalţi oameni. După ce sunt descoperiţi însă fiecare crede că ei au figuri criminale.

Traversară vadul râului Stormy în care apa abia ajungea la osia roţilor. Era mijlocul lui septembrie.

O mulţime de vite urcau păscând în lungul malurilor râului şi Windy atrase atenţia asupra diferitelor semne.

— Aşa, iată Pineville-ul în faţa ochilor noştri, d-ră, spuse el. Vedeţi, colo în fund banca din Pineville şi cârciuma *Stormy-River*, două din cele mai importante întreprinderi.

— Cunoşti pe un domn Jacob Lawrence Cooper?

— Jacob Lawrence – o, desigur! Asta e Hootie Cooper, negustor în Pineville. Da, desigur că-l cunosc pe Hootie!

— Voi locui şi voi mânca în casa sa.

— Asta e straşnic! D-na Cooper e o femeie voinică, grasă şi, afară de asta, e foarte drăguţă. O să vă placă. Bucătăreasă excelentă. Spuneţi-i că pare că slăbeşte şi veţi avea succes la ea. Dar ea nu slăbeşte, ci se îngraşe într-una.

— Au copiii?

— Nu.

— Mi-e cam teamă de forul şcolar, îi destăinui Marion. Nu sunt sigură dacă voi corespunde pretenţiilor lor.

— Nici să nu vă faceţi gânduri negre! Eforii sunt Hootie Cooper, bătrânul Sam Hall şi Heinrich Goff.

— Mă vor supune oare unui examen?

— Ăştia şi examen?! Vă voi spune ceva, d-ră. Dacă cei trei bătrâni pelicani vor să vă examineze, atunci mai bine să-i rugaţi imediat să vă scrie răspunsurile la întrebări, altfel nici ei singuri nu vor observa dacă aţi răspuns bine sap nu.

Ei intrară pe strada principală şi Windy opri în faţa magazinului cu mărfuri de tot felul al lui Hootie Cooper. Hootie tocmai era în uşă şi veni încet spre poştalion.

— Hootie, iată pe d-ra Evans, noua profesoară, spuse Windy cu importanţă.

— Straşnic! Bună ziua, d-ră, coborâţi vă rog, ţipă Hootie.

El se întoarse spre uşă, puse mâinile pâlnie la gură şi ţipă:

— Mamă-ă-ă! Vino aici! Mamă-ă-ă!

O fiinţă, îmbrăcată în bumbac greoi, cu braţele pline cu pachete, întunecă intrarea. Faţa sa strălucea ca o lună plină.

— Na, aceasta e d-ra Evans! spuse Hootie.

— Bun venit! spuse d-na Cooper, îndreptându-se spre Marion şi lăsând să-i cadă toate pachetele.

— Pentru Dumnezeu! spuse Hootie. Douăsprezece ouă sparte. Nevastă, omleta e acum pe trotuar gata făcută. Omletă, zahăr şi griş de ovăz.

— Mă bucur atât de mult că vă cunosc! gâfâi d-na Cooper. Îi spusesem lui Hootie că speram să fiţi tânără şi drăguţă. Am avut destui profesori şi profesoare urâte. Arăţi într-adevăr foarte drăguţă. Hootie – adăogă ea întorcându-se spre soţul ei – va trebui să stai la poartă cu puşca Winchester, ca să reţii pe cowboy!

— Cam aşa ar trebui.

— Na, du-te acasă, Windy şi dă şi cufărul jos, porunci ea. Cred că nu-ţi închipui că-l va duce d-ra în mână.

— Nu! Desigur că-l voi duce eu… Dar de vinerea trecută aţi mai slăbit.

— Aşa şi este! Vinerea trecută cântăream 240 iar azi exact 244 – mincinosule.

Windy sări peste roată, se aşeză pe scaun, dădu drumul cailor şi se îndreptă spre casa lui Cooper. Marion şi d-na Cooper râdeau în urma sa.

— Aşa, asta e! oftă femeia cea grasă. Hootie, fă-mi te rog alte pachete. Nu, nu acum, adu-le când vii la masă. Eu trebuie să vorbesc cu d-ra Evans şi pentru asta îmi trebuie amândouă mâinile. Cum spuneaţi că vă e pronumele? A, nu, nu mi l-aţi spus încă. Marion? E foarte drăguţ. Al meu e Lisa, dar să-mi spui Ma Cooper. Veniţi din Chicago?

— Nu, dar sunt originară din Chicago…

Windy le ieşi înainte în uşă.

— Am dus cufărul sus, d-ră Cooper! spuse el.

— Bravo, Windy!

— Multe mulţumiri, d-le Marsh, spuse Marion, amabilă.

El se grăbi spre caii săi şi d-na Cooper clătină mâhnită din cap.

— E cu totul zăpăcit, spuse ea plină de compătimire, e îndrăgostit până peste urechi. E pentru prima oară în viaţa lui că duce un cufăr mai departe decât uşa casei.

*

— Eu vă spun că T.D.F. se duce dracului, îi spuse, Luke Jones, când servi dejunul întârziat lui Eddie Grimes şi Bud Hough.

— De ce se duce dracului ferma? întrebă Bud.

— De ce? (Luke luă o poziţie războinică şi-şi sublinie părerile cu o furculiţă cu dinţii lungi). Pentru că Cleve Tolmann l-a numit azi dimineaţă pe Shorty Gallup ca şef.

— Ce? Dar asta e cu neputinţă! strigă Eddie.

— Nimic nu-i imposibil! Eu vă asigur că e adevărat. Voi doi eraţi în oraş când Cleve şi-a adunat oamenii şi le-a adus la cunoştinţă hotărârea.

Lui Shorty i se umflară penele ca unui cocoş premiat.

Eddie râse şi-şi scutură capul, luându-şi o porţie de fasole.

— Hm! spuse el. Îmi închipui că Shorty va fi un bun şef.

— Da, pentru cine îl va aproba în toate! observă Bud.

— Eu unul nu voi spune da la toate, sări Luke. Nu ne-am înţeles niciodată bine şi dacă va încerca să se amestece în treburile mele, atunci T.D.F. va rămâne şi fără bucătar şi fără şef: îl dobor la pământ şi-l rostogolesc şi până dincolo de marginile satului.

Eddie râse serios de închipuita ameninţare a lui Luke.

*

Shorty Gallup îşi sărbători numirea în timp ce călătorea cu Cleve Tolmann spre oraş. Acesta avea treabă la un avocat, iar Shorty la cârciuma *Stormy-River*. Acolo găsi pe Frank Judd de la ferma Blanco, în discuţie cu Oliver Johnson şi Windy March Frank Judd, omul de încredere al lui Blanco era cam de aceeaşi talie cu Shorty dar ceva mai slab.

— Bună ziua, Shorty, îl salută Windy.

— S-ar putea să fie, răspunse Shorty privindu-l pieziş pe Judd.

— Ei, cum mai merge la T.D.F.? întrebă Oliver care băuse tot felul de băuturi şi vedea lumea în culori trandafirii.

— Foarte bine, rânji Shorty. Am fost numit şef.

— Imposibil, izbucni Windy. Ce te pricepi tu la asta? Vreţi

poate să renunţaţi la creşterea vitelor la fermă?

Shorty nu sesiză umorul întrebării lui Windy şi râse forţat.

— Probabil că va trebui să prevedem mari schimbări la T.D.F., Socoti Oliver alene.

— Posibil, mormăi Shorty. De exemplu vor îi mult mai puţine hoţii de vite ca până acum.

— Aşa? întrebă Windy. Care va să zică tu vei face puţină reformă, nu!

— Lua-te-ar dracu’, zise Judd, că tare prost mai eşti!

— Nu, zău?

— Exact!

Frank se depărtă de bar şi se postă în faţa lui Shorty, dar Oliver sări repede între ei.

— Linişte! porunci el. Ia-ţi mâna de pe revolver, Shorty! La ce bun o ceartă cu împuşcături? Să vă fie ruşine!

— Am să-i sfărâm capul său blestemat! urlă Shorty. N-am nevoie de armă!

— Atunci dă-o încoace!

Shorty scoase furios revolverul şi-l dădu locţiitorului şerifului care totodată luă şi pistolul lui Frank punându-le pe amândouă la centură. Apoi se depărtă de ei. Deodată, Shorty se aruncă asupra lui Frank, cu o mână îl azvârli peste bar, iar cu cealaltă îi lucra capul. Aceasta venise atât de repede încât Frank nici n-avusese timp să se dezmeticească. Loviturile lui Shorty erau însă atât de prost plasate încât cădeau departe de capul lui Judd care-şi reveni după câteva clipe.

Atunci se luară la trântă şi ajunseră în mijlocul camerei. Shorty, care blestema groaznic, se năpusti cu lovituri teribile în umerii lui Frank, iar acesta, calm, căuta să profite, în toată liniştea, de slăbiciunile potrivnicului său. Deodată, îi trânti o directă care-l costă pe Shorty doi dinţi, din faţă şi care-l aruncă aproape jos.

Shorty avea însă forţă şi porni din nou la atac în timp ce Frank se trase înapoi respingând loviturile.

Apoi Frank îl pocni lângă urechea dreaptă şi-l trânti în genunchi. Judd păşi înapoi, ca un luptător cuviincios. Shorty ar îi putut să rămână pe jos atât timp până când stelele ar îi încetat să-i joace înaintea ochilor. El însă se ridică, sări în sus şi începu din nou. De data asta, Frank nu mai dădu înapoi, păşi cu energie înainte şi plasă cu ambele mâini, două lovituri puternice în ţeasta lui Shorty. În câteva clipe, totul se linişti. Shorty zăcea pe spate

întins sub o masă de joc, în timp ce Frank respirând greu dar nici măcar la un deget atins, sta rezemat de bar.

— A durat numai un rond, spuse Windy cu părere de rău. Credeam că o să fie o luptă de toată frumuseţea.

*

Cleve Tolmann nu-l găsi pe avocat la birou şi se duse la prăvălia lui Cooper. Marion şi d-na Cooper erau acolo şi Hootie făcu prezentările.

— Am auzit că sunteţi aici, spuse Tolmann. Unul din cowboy mi-a spus că a sosit noua învăţătoare.

— Da, am venit ieri, zâmbi Marion.

Când o văzu, Tolmann rămase o clipă pe gânduri. Îi stătea pe limbă s-o întrebe dacă n-o mai întâlnise undeva căci semăna foarte bine cu cineva care îi era cunoscut.

— Sunteţi cu totul străină, aici? întrebă ei.

— Da! Am venit de la Chicago la Cheyenne şi acolo am aflat despre postul de aici. N-am fost niciodată la vest de Chicago.

— Sper că vă va place, d-ră Evans! Desigur, e cam rustic, dar, cu siguranţă, vă veţi obişnui.

Tolmann se opri şi aruncă o privire spre uşa prin care tocmai intra Tex Blanco. El purta pantaloni mexicani cu garnituri strălucitoare şi de data asta avea cămaşa de mătase roşie iar la gât purta un fular albastru. Îşi ridică pălăria, zâmbi către Marion şi trecu pe lângă ei în partea din fund a prăvăliei. Marion îl urmări cu privirea în timp ce Tolmann se uita încruntat. D-na Cooper zâmbi domol iar Marion roşi uşor, când, întorcând privirea băgă de seamă că Ma Cooper o observase.

CAP. IV

Un moment, toată lumea rămase tăcută. Auziră cum Tex făcea o comandă lui Hootie.

— Mai pune câteva lăzi de 45 înăuntru! Am primit ieri revolverele cu prăselele de sidef, Hootie. Nu ştiu dacă îmi vor folosi, dar sunt drăguţe!

— Drăguţe! mormăi Tolman.

— Un lucru e sigur, şopti Ma Cooper, îi plac lucrurile curate şi îmbrăcămintea frumoasă. De pildă, cămăşile şi le face la Cheyenne!

— Păun vanitos, izbucni Tolman.

Un cowboy veni zdrăngănind din clopoţei. El împinse uşa de la intrare cu umărul. Era Shorty Gallup căruia îi curgea pe faţă sudoarea din părul ud. Aceasta se amesteca împreună cu picăturile de sânge care i se prelingeau pe la colţurile gurii. El se opri în uşă şi se uită la Cleve Tolmann.

— Dă-mi revolverul tău, Cleve! zise el cu vocea înfundată, căci căuta pe cât îi era cu putinţă să vorbească cu gura închisă.

— Revolverul meu? Dar ce s-a întâmplat, Shorty?

Ochii lui Shorty aruncară fulgere când îl observă pe Tex care-l privea din fundul prăvăliei.

— Johnson mi-a luat revolverul meu, zise Shorty cu vocea sugrumată.

— Ţi-a luat arma ta?

— Da! Afurisitul! Atunci Frank Judd îmi dete una în gură. Dă-mi un revolver, Cleve, trebuie să mă duc înapoi!

— Un moment! zise Tolman. De ce te-a bătut Frank?

Shorty îşi şterse buzele cu dosul palmei. Era furios, avea dureri şi când îl văzu pe Tex care stătea proptit de perete, zâmbind nepăsător, aproape că plesni de ciudă.

— Dă-mi o armă, Cleve! zbieră el. Dă-mi posibilitatea să zdrobesc întreaga bandă de la Ferma-Săgeţii.

Marion privi spre Tex şi privirile lor se încrucişară. Tolmann se duse spre Shorty şi-l conduse afară. Rămaseră acolo împreună.

Ma Cooper oftă adânc şi scutură capul.

— Îmi face impresia că Shorty a fost la o strâmtoare pe care n-a putut-o trece, observă Hootie.

— Asta ar putea să-i fie de folos, spuse Tex serios. Amândoi sunt cam la fel de puternici şi sunt sigur că nu Frank a fost acela care a început. Îmi pare rău că d-ra Evans a trebuit să fie tocmai aici. Trebuie să-şi fi făcut o părere puţin favorabilă despre relaţiile de aici.

— A, asta nu mă priveşte, d-le Blanco!

— Na, atunci e bine! Vă veţi obişnui aici!

— Iată-i şi pe Frank şi Oliver, observă Hootie. Amândoi veneau dinspre cârciumă şi trecură pe lângă Tolmann şi Shorty. Oliver dădu lui Cleve arma lui Shorty:

— Păstreaz-o, dragul meu, până ce noul tău şef se va fi calmat niţeluş.

— Ce te amesteci tu unde nu-ţi fierbe oala? întrebă Cleve rece.

— La dracul Nu-mi trebuie bonă la copiii! urlă Shorty.

Frank Judd nu spunea nimic.

— Cine a început? întrebă Tolmann.

— Shorty, răspunse Johnson repede. El a început primul cearta, apoi şi lupta cu pumnii şi acum îşi are dreapta sa răsplată. L-a insultat pe Frank spunându-i că ar fi hoţ de vite.

Tolmann râse scurt, se întoarse şi-i dete înapoi lui Shorty revolverul. În aceeaşi clipă, scoase Oliver celălalt pistol şi-l dădu lui Frank care-l puse în tocul său. Fără să-l bage în seamă pe Shorty.

Tex păşi repede spre intrare. Acum, zâmbetul său dispăruse. Aruncă o scurtă privire lui Judd, apoi observă încordat pe Tolmann şi pe Shorty. Acesta îşi ţinea revolverul şi-l privea pe Tex, apoi îşi puse încet arma la locul ei. De furie, ar îi fost în stare să muşte un şarpe, n-avea totuşi poftă să caute ceartă cu Tex.

— Na, bine că s-a aranjat! oftă Oliver uşurat.

— Asta s-o crezi tu! mârâi Shorty.

— Hai mai bine cu mine! spuse Tolmann.

Ei se întoarseră şi o luară în susul străzii.

Blanco îi zâmbi lui Judd care-i ieşi înainte stângaci.

— Shorty a lovit de vreo 12 ori înainte ca Frank să fi dat o dată! exclamă entuziasmat Oliver.

— Eu găsesc că dl. Tolmann n-ar fi trebuit să-i ia apărarea lui Shorty dacă vina era chiar a lui, fu de părerea Ma Cooper.

— Ei, dar el e totuşi unul din oamenii lui, spuse Tex

prevăzător.

— Crezusem că va ieşi cu împuşcături, spuse Hootie. Shorty era atât de turbat! Şi contra ta, Tex!

— Natural! zâmbi Tex salutând pe Marion şi pe Ma Cooper, îmi pare nespus de rău că întâmplarea s-a petrecut în prezenţa doamnelor şi mă bucur că incidentul n-a luat o întorsătură prea gravă. Îmi pare bine că v-am mai întâlnit, d-ră Evans. Hai, Frank!

Ei se îndreptară spre caii lor şi plecară.

*

Şcoala din Pineville începu luni. Eforii şcolari angajaseră de la cârciuma *Stormy-River* o îngrijitoare care trebuia să facă ordine; după părerea lui Marion casa era departe de a fi într-o stare potrivită pentru cursuri. Clasa propriu zisă avea zece m. lungime şi opt m. lăţime; avea pereţi simpli din lemn şi de-a curmezişul unuia din pereţi atârna o tablă mare de scris. Băncile, grosolan lucrate, puteau să conţină fiecare câte doi şcolari care erau despărţiţi între ei printr-o bară joasă de lemn. Profesoara avea un pupitru străvechi aşezat pe o estradă astfel încât să poată privi în toată încăperea. Pereţii nu aveau altă podoabă decât o pendulă veche. Aceasta, după ce era învârtită, îşi dădea osteneală şi mergea maximum o oră.

Tineretul din Pineville şi din tot districtul Stormy River venise cu calul, pe jos şi în trăsură şi inundase şcoala cu zgomotul lor. Şi erau din toate categoriile: de la tineri de 16 ani care ajutau deja la tăiatul lemnelor până la copiii de 6 ani şi chiar mai mici care veneau pentru prima oară la şcoală. Pe platforma ferestrelor îşi îngrămădiseră toţi gustarea de dimineaţă. Tinerii mai mari observau examinator pe noua profesoară de parcă ar fi vrut să prevadă cât de severă putea fi şi vorbeau tare între ei ca şi când ar fi vrut să-i atragă atenţia asupra lor.

Dar Marion nu dete atenţie specială nici unuia din ei. Deodată se făcu linişte şi ea auzi pe unul din cei mai mari întrebând:

— Ce-ar putea să caute Tex Blanco aici?

Marion păşi înainte. Tex se oprise în uşă şi avea aşezat în şea, în faţa sa, un băieţaş.

Tex îşi scoase pălăria, având zâmbetul pe buze.

— Bună dimineaţa, d-ră, spuse el încet şi în timp ce se apleca înainte, lăsă să alunece domol pe pământ, lângă Marion, bondocul speriat.

Micul şi pistruiatul băiat se uită la ea cu o privire vie, serioasă.

— Vă amintiţi că Windy March mă compătimea că nu am nici

un copil ca să-l trimit la şcoală? întrebă el încet şi se uită în ochii fetei.

— Desigur că îmi reamintesc, răspunse ea.

— Ei, am adus unul, d-ră, ca să nu mai trebuie să fiu trist!

— Acesta însă nu e copilul dv., d-le Blanco?

— Nu, d-ră! El se numeşte Jimmy Hastings şi aparţine unuia din oamenii mei. Mama sa a murit acum câţiva ani şi vine pentru prima oară la şcoală.

— Dar de ce nu l-a adus tatăl lui? întrebă Marion aspru. Ar fi fost doar de datoria lui! Eu – eu vreau să cunosc părinţii elevilor mei – înţelegeţi? continuă ea cam nesigură. Tatăl lui este oare atât de ocupat?

— Nu, el a avut numai ghinion!

— Ce înţelegeţi prin asta, dl. Blanco?

— Ştiţi d-ră, (Tex se aplecă înainte şi se rezemă cu cotul în oblâncul şelei). Hastings şi cu mine am pariat pe copil. Am pus 50 dolari pe capul lui: de câştigam eu, îl aduceam eu la şcoală, de câştiga el, lua cei 50 dolari şi aducea copilul la şcoală.

Marion se înroşi în obraji, căci înţelese că Tex pariase pentru că să aibă posibilitatea s-o vadă pe ea.

— Pentru ce aţi făcut asta? întrebă ea.

— Na, nu mai voiam să fiu trist şi, afară de asta, Jimmy îmi este foarte drag, nu e aşa, băiete?

— Da, unchiule Tex, spuse mititelul plin de seriozitate.

— Dă mâna d-rei Evans, Jimmy!

Micul ştrengar îi scutură solemn mâna.

— Îmi pare bine că te cunosc, Jimmy!

— Straşnic! Unchiul Tex spune că trebuie să învăţ o grămadă de lucruri ca să nu rămân toată viaţa mea cowboy.

— O, desigur că tu vei învăţa foarte repede, Jimmy!

— Vi-l las deci acum pe Jimmy, d-ra Evans – şi, cu bine, zise Tex.

Întoarse calul, făcu semn cu mâna dreaptă, care era înmănuşată, lui Jimmy şi ieşi din oraş.

Lui Marion îi trebui toată ziua ca să despartă copiii după vârstă şi după cartea pe care o ştiau.

Reuşi să facă oarecare ordine şi când trecu ziua o durea capul. Copiii se repeziră furtunoşi spre case, numai micul Jimmy rămase pe locul său.

— Nu vrei să pleci şi tu acasă, Jimmy?

— Trebuie să-l aştept pe unchiul Tex.

— A, vine să te ia?

— M-a câştigat doar pe o lună întreagă.

— Te-a câştigat pe o lună?

— Aşa a spus el, răspunse micuţul. Şi m-a strâns aşa tare că aproape mi-a frânt o coastă. Pe tine te-a strâns cineva aşa tare vreodată?

— Din păcate nu Jimmy!

— Unchiul Tex e extraordinar de tare. Nu mai pot de bucurie când pot să călăresc cu el.

— Se pare că îl iubeşti mult pe unchiul Tex, Jimmy!

— Asta e adevărat. Mi-a povestit că mă duce la o domnişoară frumoasă ca să învăţ carte. Probabil că tu eşti aia!

— Dar eu nu sunt frumoasă, Jimmy!

Un zgomot în faţa casei o făcu pe Marion să tresară şi-l zări pe Tex Blanco la uşă. Purta iar cămaşa purpurie şi nasturii de argint ai pantalonilor săi străluceau în soare. Rămase la intrare şi toată figura-i strălucea când îşi scoase pălăria cu borurile largi.

— Vin să-mi iau câştigul, spuse el către Marion şi păşi înăuntru. A fost cuminte, d-ră?

— Încântător! surâse Marion.

Jimmy lunecă de la locul său şi se aşeză lângă Tex. Capul său buclat ajungea la marginea de jos a porte-pistolului din care răsărea trăgaciul unui revolver.

— După câte am auzit, l-aţi câştigat pe o lună, spuse Marion dojenindu-l.

Tex se uită liniştit la ea câteva clipe înainte de a coborî privirea asupra lui Jimmy.

— Da-a-a, răspunse el codindu-se. Aveţi ceva împotrivă.

— Câtuşi de puţin, d-le Blanco!

— Îmi pare bine, d-ră, să cunosc pe cineva care mă aprobă şi pe mine! Vi se vor povesti o mulţime de lucruri despre mine; nu ştiu însă dacă după ce veţi auzi toate, îmi veţi mai acorda dreptul de a-l mai aduce pe Jimmy la şcoală.

— Am auzit aproape destul, spuse ea gânditoare; nu înţeleg însă de ce îl aduceţi pe Jimmy la şcoală!

— Zău că nu, d-ră? Tex respiră adânc şi mângâie capul lui Jimmy. Dvs. aţi învăţat foarte multe din cărţi. O doamnă învaţă multe, mai ales atunci când trebuie să fie învăţătoare – dar mai sunt totuşi unele lucruri pe care nu le ştiţi încă – haide Jimmy!

Ieşiră împreună şi Marion văzu cum Tex, înainte de a încăleca, îl aruncă pe Jimmy, glumind, în şea. Ea îşi aplecă uşor capul pe

fereastră şi încercă să zâmbească dar nu reuşi. Era chiar copilăresc din partea lui Tex Blanco, cel care ochea atât de bine să vie călare de două ori pe zi la şcoală, numai ca s-o vadă pe ea. Ştia că lumea va începe să vorbească şi nu ţinea de loc la aceasta. El nu i se potrivea – şi nu i se va potrivi niciodată. Îşi aranjă pupitrul îşi puse pălăria şi rămase o bună bucată de timp visând pe locul lui Jimmy. Ea avea totul înaintea ochilor: dinţii strălucitori ai lui Tex, cămaşa sa roşie ca flacăra şi sclipirea soarelui în trăgaciul revolverului.

În sfârşit se ridică, ieşi afară şi încuie uşa. Avea de făcut cam un kilometru până la casa lui Hootie şi merse încet. Cleve Tolmann cu doi oameni de ai săi se apropiară în galop şi trecură pe lângă ea ridicând un nour de praf care o înăbuşi aproape.

— Ar fi putut cel puţin când au trecut pe aici să-şi ţină caii în frâu, reflectă ea supărată. Tex, s-ar fi purtat cu totul altfel…

Se înfurie din nou pe sine că se gândise la el. Fata ei ardea încă, atunci când ajunse acasă, o găsi pe Ma Cooper făcându-şi vânt cu o uriaşe pălărie de paie, şezând pe veranda încăpătoare.

— Stăteam şi mă gândeam cum ţi-ai petrecut ziua, o întâmpină gazda. Şezi şi povesteşte-mi!

Marion îşi scoase pălăria şi se aşeză.

— Ei, a fost aşa cum trebuie să fie mereu în ziua unui început de şcoală, Ma Cooper! E multă muncă până-i disciplinezi pe cei mici.

— Îmi închipui! Hootie mi-a povestit că Tex Blanco l-a adus pe micul Hastings.

— Şi a venit să-l şi ia, completă Marion.

— Voi vorbi diseară cu Hootie despre asta şi va îngriji el ca Tex să te lase în pace. Tex îi e drag lui Hootie, dar îi va da să înţeleagă cu frumosul şi pariez că nu te va mai inoportuna!

— Dar nu m-a inoportunat! E vorba numai de faptul că vine la şcoală!

— Cleve Tolmann a întrebat de d-ta, îl interesează mult. S-a informat şi de familie, dar nu i-am putut da nici o lămurire. Tex Blanco nu m-a întrebat. El aparţine acelora care te-ar lua de nevastă chiar dacă n-ai avea nici o relaţie.

Marion roşi la această comparaţie între cei doi fermieri.

— Despre familia mea nu am multe de spus, începu ea încet. Mamei mele nu-i era deloc uşor să ne crească, pe fratele meu şi pe mine. El era mai mare. Noi locuiam în Chicago. După ce fratele meu plecă şi mama muri, eu urmat un curs seral.

— Unde e fratele d-tale?

— Cine ştie? El a plecat de acasă pe când aveam 14 ani.

— Şi nu v-a spus unde?

— Nu! Vedeţi – el… el a trebuit să plece… Oh! Nu suntem chiar atât de cumsecade – spuse ea cu amărăciune. A fost amestecat într-o încăierare. Poliţia veni să-l ridice, dar el a apucat să fugă. Mama n-a putut să supravieţuiască acestei nenorociri şi muri un an mai târziu. Eu aveam atunci 15 ani şi câştigam cinci dolari pe săptămână, într-un magazin. Dar am scos-o la capăt şi-mi luai brevetul de învăţătoare. Apoi am venit la Cheyenne. Acolo am auzit că la Pineville se caută o profesoară. Era pentru mine un adevărat noroc fiindcă în momentul venirii mele mai aveam exact un dolar.

Când îşi termină povestea, ochii tinerei erau plini de lacrimi.

— Nu intenţionam să spun nimănui povestea mea, dar simţeam nevoia să mă spovedesc cuiva.

CAP. V

Câteva zile mai târziu, cinci bărbaţi şedeau cu uşa încuiată în cancelaria şerifului. Erau: şeriful Pax Lynch, Mort Heffner procurorul, Shorty Gallup, Cleve Tolmann şi un detectiv de la Societatea comerţului de vite, cu numele Sears.

Sears era un bărbat svelt de vreo 40 ani, sosise, chiar în aceeaşi zi din Cheyenne chemat fiind de procurorul Heffner.

— Ce părere aveţi, d-le Tolmann, Dennig a fost omorât din pricina banilor săi sau din răzbunare?

— Cum să ştiu eu asta? răspunse asociatul celui ucis.

— După câte ştiu, Dennig nu lasă nici o rudă; nimeni căruia să-i revină partea sa de la fermă, nu-i aşa?

— Exact.

— Cu alte vorbe d-voastră îi moşteniţi partea!

— Da; şi?

— V-aţi dat oare personal osteneala ca să aflaţi cine l-a omorât?

— Asta e treaba justiţiei, d-le Sears, nu a mea!

— Şi totuşi, datorită acestei crime, averea dv. sporeşte, nu-i aşa?

Tolman sări în picioare şi se postă în fata detectivului:

— Îmi este de ajuns, spuse el răguşit. Eu nu sunt doar cu nimic vinovat de faptul că Bock m-a lăsat moştenitor. Vorbiţi astfel ca şi cum aş avea vreo legătură cu asasinarea lui. Du-te la dracu’ cu tot restul de întrebări. Hai, Shorty!

Tolmann deschise uşa şi ieşi afară, urmat de Shorty iar Sears se uită după ei cum traversează strada şi intrară în cârciuma *Stormy-River*.

— Pe Tolmann l-ai pierdut, spuse şeriful. Acum nu mai afli nimic de la el. Crezi că şi el este amestecat în această afacere?

Sears clătină capul reflectând.

*

Sears stătu trei zile în Pineville, iar în cea de a patra primi următoarea scrisoare, datată chiar din Pineville:

„Vă dăm opt ore timp ca să părăsiţi această vale

Banda”

— Iată sfârşitul, spuse Sears nervos.

Şeriful trimise pe Oliver la Heffner care sosi imediat şi comentară scrisoarea.

— Ce ai face, Heffner într-o asemenea ocazie? îl întrebă Sears.

— Eu aş pleca, răspunse Heffner. Cred că ai ajuns la concluzia că nu ne poţi ajuta şi n-are nici un rost să te laşi împuşcat. Se pare că „Banda” o ia în serios. Poştalionul pleacă la Garnet la ora unu, deci ia-o din loc, fără să te vadă nimeni.

Sears se depărtă după ce-i lăsase lui Heffner scrisoarea pe care acesta o puse în buzunar şi se duse în curtea hanului pentru că să-şi facă bagajele.

Şeriful şi procurorul se duseră la bancă şi-l luară pe Shearer la o parte.

— Ai vreun specimen din semnătura lui Tex Blanco aici, Shearer? întrebă Heffner.

— Desigur!

— Arată-mi-l, te rog!

Shearer aduse un carton cu semnătura lui Blanco şi servi un client, în timp ce Heffner compară aceasta cu scrisul din scrisoarea aceea de ameninţare.

— Priveşte acest „B”, şopti Heffner. B-ul din cuvântul *Banda* e aproape la fel cu cel din Blanco.

Înapoiară cartonul lui Shearer şi se duseră din nou la cancelarie.

— Vrei să-i atragi atenţiunea lui Sears? întrebă şeriful.

— Nu – nici nu mă gândesc! Trebuie să procedăm cu băgare de seamă. Numai un specialist poate dovedi că Tex Blanco a scris B-ul – şi chiar atunci va fi greu să aduci la cunoştinţa juraţilor noştri acest lucru. Nu, trebuie să găsim şi alte dovezi afară de acestea.

În cursul după amiezei, Sears părăsi Pineville. El credea în presimţiri şi nu avea nici o poftă să primească un glonte în spate. Întâlniră pe Tex în drumul spre Ferma Blanco şi Sears parcă simţi o râcâială în spate, până când o cotitură a drumului îl ascunse privirilor.

Nu trecu mult şi toţi locuitorii din Pineville ştiau că Tex Blanco se ducea de două ori pe zi la şcoală şi gurile rele aveau destule de vorbit.

*

Marion care era foarte ocupată în acest timp nu auzi nimic din aceste bârfeli. Dar Ma Cooper ştia şi Hootie de asemeni, aceasta îi provocă îngrijorări. El vorbi cu soţia lui asupra acestui lucru.

— Cârâiesc prea mult! spuse el. Îi va strica lui Marion precum şi şcoalei. Situaţia mea este grea, Ma! Sam şi Heinrich mi-au vorbit azi amândoi despre asta.

— Voi vorbi cu Marion, Hootie! Ea n-are nici-o vină.

Dar nu mai era nevoie să i se spună tinerei profesoare.

Marion termină în ziua aceea lecţia cu un sfert de ceas mai devreme. Nici nu observă sosirea lui Blanco până când, ridicând întâmplător privirea, îl văzu stând în pragul uşii. Jimmy desemna pe tăbliţă şi singurul zgomot din odaie era acela provocat de condeiul lui.

— Hello! Jimmy, zise Tex încet.

— Vino încoace unchiule Tex, strigă el. Uite cum am desenat-o pe Ella Hall.

Tex se apropie încet şi privi tăbliţa.

— Dar i-ai făcut o gură uriaşe, puştiule!

— Păi, aşa o şi are! susţinu Jimmy.

Tex o privi râzând pe Marion; ea însă nu-i răspunse. El deveni îndată serios şi se apropie de ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— D-ta nu trebuie să mai vii aici! răspunse ea aspru.

— Să nu mai vin aici?

— Deloc, d-le Blanco!

— Nu înţeleg de ce!

— Bătrâna d-nă Beebee şi-a retras amândoi copiii de la şcoală, pentru că tu vii aici, spuse Jimmy. Eu am auzit-o pe Ella Hall povestind afară copiilor. Ea spunea că tu te-ai fi îndrăgostit de d-ra Evans şi că nu faci nici doi bani. I-am dat eu însă! Ella spunea că tatăl ei e în comitetul şcolar şi că mă va da afară din şcoală. Poate ea să facă asta domnişoară Evans?

Tex şi Marion se priviră câteva secunde. Ochii fermierului se întunecară, buzele-i erau strânse şi se întoarse cu faţa spre tablă.

— Ah! Cât de rău îmi pare, spuse el răguşit. La asta nu mă gândisem. Am fost un prost. Cu renumele pe care-l am, nici n-ar fi trebuit să mă uit măcar la d-ta. Dar, D-zeule! Nu sunt nici eu decât un om! Nu puteam şti că se va termina astfel... Înainte, mai de mult, cântam deseori, lucru pe care nu l-am mai făcut de multă vreme. În cursul acestei săptămâni nu mi-am regăsit

veselia. Mama mea dorea mult să te cunoască; să cunoască pe fata care a redat plăcerea cântatului cowboy-ului ei. Dar toate astea s-au dus acum. Îmi pare rău că v-am produs supărări. Nu voi mai veni niciodată. Vă rog să spuneţi asta oamenilor din partea mea. Tatăl lui Jimmy îl va aduce mâine la şcoală.

El luă copilul de mână şi părăsi odaia fără a privi în urmă.

Seara, Ma Cooper invită pe Marion să meargă cu ea duminecă la Garnet.

— Vreau să văd dacă voi găsi stofă pentru o rochie, spuse ea lui Marion. Putem pleca dis-de-dimineaţă ca să fim devreme după masă acasă.

— Am o invitaţie pentru d-ta, Marion, îi spuse Hootie. Cleve Tolmann m-a rugat să te întreb, dacă, mâine seară, vrei să te duci cu el la bal la Garnet.

— Marion n-are nevoie de invitaţie de mâna a doua, spuse Ma Cooper.

— Nu, nu, n-am nevoie – mulţumesc, o aprobă repede Marion.

CAP. VI

Următoarele două zile se scurseră fără nici un incident. La şcoală, totul decurgea în linişte. Pe Tex Blanco, Marion nu-l mai văzu; dar se întâlni cu Cleve Tolman şi deduse după salutul său rece că Hootie îi dăduse răspunsul ei. Apoi sosi duminecă dimineaţa şi plecarea spre Garnet. D-na Cooper ştia să mâne caii şi murgul lui Hootie nu cerea decât să-i fie lăsat frâul liber spre a-şi lua avânt.

Drumul spre Garnet fi făcură foarte repede şi îşi petrecură restul dimineţii cumpărând diverse lucruri din cele două magazine din Garnet şi asistând de asemeni la trecerea unui tren.

Mâncară într-un restaurant chinezesc unde dădură de Windy March. El fusese la bal şi avea ochii roşii.

— Faină distracţie! spuse el. Trebuia să fi şi d-ta, d-ră Evans!

— De ce n-ai invitat-o? îl tachină Ma Cooper.

— Ei Doamne, m-am temut că nu va primi. Am auzit că l-a refuzat pe Cleve Tolmann.

Ele acoperiră kilometru după kilometru în trap regulat şi luptară împotriva urcuşului anevoios până ajunseră, după o cotitură pronunţată în vârf.

Apoi coborâră spre câmpiile înverzite. În partea cealaltă a drumului, jos în vale, Ma Cooper opri calul să se odihnească.

— Iată poştalionul! strigă Marion şi arăta în vale. Uită-te acolo, exact în partea cealaltă a strâmtoarei.

— Îl văd! spuse Ma Cooper.

Trăsura se zărea la o depărtare de aproape 100 metri.

Vizitiul părea că stă cu amândouă mâinile ridicate şi părea foarte abătut.

Câteva minute priviră mute acest spectacol. Deodată Ma Cooper spuse:

— Un atac banditesc! Nu vezi, Marion? D-zeule! Acolo e un om chiar în dosul trăsurii. Îl poţi recunoaşte?

— Da, pot să-l văd, spuse cu greutate Marion.

Ele observară cum vizitiul lăsă mâinile în jos şi poştalionul se puse în mişcare.

— Dar unde e omul care stătea după căruţă? întrebă Marion mirată.

— S-a retras în dumbravă! Jur că ne-a văzut!

Mai stătură pe loc cam vreo zece minute şi scrutară cu privirea întinderea de sub ele; dar în zadar.

— Departe, spre Ferma-Săgeţii, se spulberă nourul de praf ridicat de poştalionul ce se ducea în grabă.

— Ei, asta e ceva! spuse Ma Cooper. Primul atac pe care l-am văzut vreodată. La drum, căluţule!

— Nu îţi este frică să treci pe acolo, Ma? întrebă Marion.

— Dragă Doamne, nu! Bandiţii s-au retras de mult!

Se opriră acolo unde urmele arătau că poştalionul fusese atacat.

— Aici a fost, declară Ma Cooper.

Marion nu răspunse căci privirea ei rămase aţintită pe un obiect care lucea în razele soarelui, foarte aproape.

Ea coborî tăcută şi se duse într-acolo.

— Ce e asta, Marion?

Fata se înapoia cu un revolver Colt în mână.

— Probabil că Windy sau banditul l-au pierdut, strigă Ma Cooper. Dar nu prea seamănă cu o armă a lui Windy March. Doamne, Dumnezeule ce frumos este! Dar ce e cu tine Marion?

Marion încercă să vorbească, scutură în cele din urmă numai capul şi se propti de roata trăsurii.

— N-aţi mai văzut niciodată acest revolver? întrebă Marion cu vocea scăzută.

— După câte ştiu, nu!

— Este – este revolverul lui Tex Blanco!

— Vai de mine! Al lui Tex? Atunci era Tex…

Ma Cooper nu-şi termină fraza. Se aplecă peste marginea trăsurii şi atinse braţul Marionei.

— Urcă-te! spuse ea.

Marion se supuse mecanic.

— Nu ştiam cum stau lucrurile cu tine drăguţă! spuse Ma Cooper. Dovada aceasta l-ar costa pe Tex câţiva ani. Secretul îl vom păstra pentru noi. Vom arunca revolverul în râu şi nici nu ne vom mai gândi la asta!

Marion aprobă mâhnită.

În timp ce Ma Cooper şi Marion Evans porneau mai departe

spre Pineville, cei patru cai ai lui Windy March galopau pe strada principală în jos şi se opriră brusc în faţa poştei. Windy trăise primul atac şi dorea ca întregul oraş să ia cunoştinţă de aceasta.

Din fericire, şeriful şi locţiitorul său erau în cancelarie şi alergară îndată ce auziră de la cineva că poştalionul fusese atacat.

În trei minute, ei fură înconjuraţi de curioşi care ascultau păţania lui Windy.

— Deodată aud o voce – spunea el – care-mi porunceşte să ridic mâinile sus şi să privesc drept înainte. Mi se mai spuse că dacă întorc capul mă voi vedea faţă în faţă cu Sf. Petru. Întrucât nu aveam poftă să-l cunosc, făcui cum mi se poruncise. Sunt sigur că erau doi bărbaţi fiindcă i-am auzit şoptindu-şi. Caseta de fier mi-a dispărut. Pe urmă mi-au spus să privesc spre est şi numai spre est căci altfel voi face cunoştinţă cu strămoşii mei. După o secundă unul dintre ei îmi spune: „Să priveşti numai în lungul drumului! Pleacă de-a dreptul şi să nu-ţi treacă prin minte să te uiţi înapoi!”, ceea ce şi făcui... Pot să vă spun că puşlamalele ştiau ce voiau. Nu le-am putut măcar zări faţa, iar vocile lor prefăcute numai ca şi când ar fi fost răciţi.

Şeriful şi locţiitorul său se repeziră la grajd, înhămară caii, se înarmară cu puşti şi porniră afară din oraş. Şeriful ştia că n-avea nici un rost să întreprindă ceva, dar publicul aştepta ca cel puţin aparenţele să fie salvate.

Exact în locul unde porneşte râul Stormy ei întâlniră pe Ma Cooper şi Marion.

— Veniţi chiar acum de la Garnet? întrebă şeriful.

— Exact! spuse Ma Cooper.

— Cu cât eraţi în urma poştalionului, d-nă Cooper?

— Asta nu pot să ştiu! Windy plecase cam cu un sfert de oră înaintea noastră. Dar de ce?

— El a fost jefuit! Aţi avut noroc!

— Doamne Dumnezeule! Jefuit! Cât i-au luat?

— Nu ştim exact, căci n-am avut timp să stăm de vorbă.

Ei salutară şi înconjurară râul, în timp ce Ma Cooper râdea pe înfundate.

— Na, cel puţin n-a trebuit să mint – nu-i aşa, dragă?

— Ei nu m-au întrebat dacă am văzut ceva. Dar noroc că i-am observat noi întâi căci altfel te-ar fi zărit când ai fi aruncat revolverul în râu – dacă ai fi încercat să-l arunci. Dar ce facem acum cu arma?

— Am s-o ascund, Ma! Jos de tot, în cufărul meu. Arma va fi tot atât de bine păstrată ca şi în râu!

— Ai dreptate! Înveleşte revolverul într-o bucată de hârtie şi vâră-l cât poţi de repede în cufăr.

Şeriful nu găsi nimic, în afară de urmele paşilor unei femei în nisip. Femeia trebuie să fi avut picior foarte mic şi pantofi cu tocuri înalte.

Urmele înguste ale roţilor trăsurii se îndepărtau de asemeni de la şosea şi urmele paşilor se despărţeau de acestea.

— Ce deduci tu din asta? întrebă Oliver.

Şeriful clătină din cap.

— Nu ştiu exact. Cele două femei s-au oprit aici cu trăsura şi una din ele a coborât. Semnele arată că s-a dus şi s-a întors pe acelaş drum. Sau a găsit ceva sau s-a uitat la ceva.

— Ar fi bine să le întrebăm chiar pe ele, Pat!

— Hm-m-m! Nu te prea pricepi la femei, Oliver! Dacă le-am întreba, nu am obţine nici o lămurire.

— Urmele astea nu sunt ale d-nei Cooper, observă Oliver, căci ea poartă tocuri joase.

— Ai înclinaţie pentru meseria de detectiv, Johnson!

— Da desigur! În tot cazul atât de bun ca Sears aş fi. Crezi că şi aici se găseşte amestecată banda care a trimis scrisoarea lui Sears?

— Vreau cel puţin să sper, Oliver, căci nu pot să cred că în micul nostru district pot exista două bande. Lasă-mă să mă gândesc. Probabil că de aici se vor îi îndreptat spre sud-vest. Hai să facem şi noi o mică plimbare în această direcţie, poate găsim ceva.

După o oră de cercetări zadarnice se întoarseră la ferma Săgeţii, unde-l găsiră pe Andy Hastings ocupându-se să facă o nouă proptea porţii celei mari. Ei se opriră ca să vorbească cu el.

După ce pălăvrăgiră câteva minute, şeriful întrebă aşa într-o doară, dacă Tex era acasă.

— Nu l-am văzut încă azi, spuse Andy. Cred că a fost aseară la Garnet. Probabil că a jucat poker şi a rămas acolo peste noapte. Ce mai e nou, Pat?

— Mai nimic, Andy! Cum merge copilul cu şcoala?

— Jimmy? Straşnic! El spune că învăţătura este singurul profit al unui om. Noua profesoară îi place foarte mult şi vrea să-i dăruiască un cal ca să poată călări împreună.

— Aceeaşi dorinţă o au o grămadă de cow-boy de prin partea

locului, zâmbi Oliver. Ea ar putea să aibă o întreagă herghelie. Eu însumi m-aş prezenta cu o pereche de cai buni.

— Îmi închipui! zise râzând Andy.

— Iată-l pe Tex! spuse şeriful când un călăreţ le apăru pe stradă.

Tex călărea încet şi când se apropie, observară că era foarte palid. Îşi trăsese pe un ochiu pălăria cu boruri largi şi ceea ce era neobişnuit la Tex, nu zâmbea. Îi salută scurt şi trecu poarta. Apoi, se dădu jos de pe cal şi-l conduse în grajd.

— Probabil că nu a avut o noapte prea bună, spuse şeriful.

— Cam aşa se pare! răspunse Andy. Nu-i în felul lui de a se purta aşa. Hm-m! Ei treaba lui.

— Desigur! spuse Oliver. La revedere Andy!

— Salutare… Mai treceţi pe aici!

Cei doi se îndreptară spre Pineville şi când fură deajuns de departe ca să mai poată fi auziţi, Oliver se întoarse către şerif.

— Ce deduci din asta?

— Din ce, Johnson?

— Tex a avut o păruială, Pat! N-ai văzut cum purta pălăria? Pariez că dedesubt ascundea o umflătură. Şi pe şalul său de la gât erau pete de sânge. Şi nu numai atât, porte-pistolul său era gol.

— Nu am observat, spuse şeriful.

— Afară de asta, făcea impresia că ar fi dormit îmbrăcat.

— Oliver, exclamă şeriful serios, tu ar trebui să te faci detectiv.

— S-ar putea să ai dreptate – dar deocamdată nu sunt.

— Ce ar fi dacă ne-am întoarce şi l-am întreba ce i s-a întâmplat?

— Nu acum, Paddy! Nu este în bună dispoziţie şi mi-ar fi frică să-l întreb chiar despre mersul vremii. Pentru prima oară, l-am văzut fără zâmbet pe buze.

— Asta e adevărat. Să nu vorbeşti de urmele din nisip, Oliver! Şi să nu spui nimic nici despre Tex, căci nu trebuie să vorbim altcuiva de bănuielile noastre.

*

— Eu ţi-o spun, numai ca să o ştii.

Luke Jones se ridică şi trânti uşa de la vatră. În pragul bucătăriei stătea Shorty Gallup cu o ţigară în colţul buzelor.

— Aşa crezi tu? ironiză el.

— Eu nu cred de loc… Poţi să fi şeful acestei ferme blestemate

dar aici în bucătărie eu sunt şeful. Să nu-ţi închipui că ai să-mi faci imputări. La dracu, eu am gătit pentru oameni destul de răsăriţi, când tu nu erai încă obişnuit.

— O, poţi să găteşti cum vrei, Luke! Dar trebuie să renunţi la această atitudine. Cleve cunoaşte rostul lucrurilor. Am vorbit deja despre asta aseară.

— Pe dracu' nu l-aţi făcut încă tu şi cu Cleve, nu? Ascultă aici, Shorty, dacă nu-i mai convin lui Cleve, asta poate să mi-o spună în tot cazul el singur dar să nu-mi trimeată aici o lepădătură de cowboy cu minciunile sale. Da, asta eşti tu! De când porţi pantaloni nu te-ai spălat niciodată mai departe de gât. Marş de aici şi joacă-te mai departe de-a conducătorul vacilor.

Shorty merse bombănind spre ţarc unde Eddie Grimes şi Matt Sturgis îşi făceau de lucru cu un cârlan încăpăţânat. Shorty intră în ţarc şi se rezemă de gard.

— Ce vreţi cu el? întrebă Shorty.

— Vrem să-l încălecăm, mormăi Matt, în timp ce încerca să se apropie de cal.

— Poate Eddie?

În întrebarea lui Shorty era o ironie muşcătoare, căci Eddie nu avea talentul de a încăleca un cal sălbatec.

— Eu am să-l încalec, spuse Matt.

— Îmi închipui!

Shorty se apropie, luă lasso-ul în mână şi-l dădu la o parte pe Eddie.

— Mai bine du-te tu şi aşează-te pe gard, spuse el grosolan şi adăogă răutăcios: Şi lasă lucrul bărbaţilor!

Matt râse, Eddie dădu drumul lassoului dar nu se dădu la o parte.

— Du-te la dracu! zbieră Shorty. Nu poţi nici măcar să execuţi un ordin.

— Nici un ordin de felul acestuia, ripostă el calm.

— Dar ce fel de ordin îţi trebuie ţie? întrebă Shorty.

— Ordinul unui bărbat înţelept şi capabil, Shorty! Tu te bâlbâi ca un copil mic.

Shorty ridică în sus capătul lassoului şi-l plesni pe Eddie în mijlocul obrazului. Această grosolănie nu avu altă urmare decât aceea că-l orbi pe Eddie pentru scurt timp. Această singură clipă o folosi Shorty ca să-i toarne lui Eddy o ploaie de pumni.

Acesta se retrăgea încet, para loviturile cu cotul şi înclina capul încoace şi încolo pentru a se feri de numeroasele lovituri

de pumni. În curând îşi reveni în fire şi năvăli asupra lui Shorty.

Ei luptau amândoi, nu după regulile sportului ci se băteau orbeşte şi încercau, fiecare în parte să-l scoată pe celălalt din luptă. Şi Eddie realiză în cele din urmă lovitura decisivă. Una din loviturile sale nimeri bărbia lui Shorty de jos în sus şi, şeful T.D.-ului se rostogoli la pământ.

Cam în aceeaşi clipă, Matt Sturgis îi dădu lui Eddie o lovitură îngrozitoare între obraz şi ureche, care-l prăvăli în mâini şi genunchi, fără ca să observe, că Shorty, care se ridicase, încerca să-l lovească.

— O adevărată porcărie asta – nu? răsună brusc o voce.

Shorty se întoarse repede şi străfulgeră, cu privirea pe jumătate încă orbită, pe cei doi cowboy care veniseră până aproape de gard şi care-l priveau cu vădită dezaprobare, Eddie se ridică şi nu ştia în realitate ce se întâmplase. Bărbaţii erau cu totul străini cowboy-ilor din ţarc; dar Shorty era atât de zăpăcit şi mânios încât le strigă:

— Să nu vă băgaţi unde nu vă fierbe oala.

— Desigur că nu! spuse calm cel mai mare din cei doi călăreţi. Dar totuşi ceea ce se întâmpla aici mi-a făcut impresia unei mari mojicii, omule!

— Ei, mii de tunete!

Shorty se apropie de gard şi fixă pe străini.

Unul, acela care vorbise, era mult mai înalt de şase picioare, aproape svelt, avea o figură prelungă serioasă, ochii mari cenuşii şi gura mare. Celălalt era mai mic, lat în umeri, figura sa cam colţuroasă era zdravăn acoperită cu ciupituri de vărsat şi privea cu nişte ochi albaştri foarte cercetători.

Cel mare călărea un cal sur, cel mic un roib şi în urma lor venea unul alb încărcat cu pachete. Cei doi bărbaţi purtau hainele obişnuite în acele locuri şi erau neraşi.

— Dar de unde dracu aţi venit? vru Shorty să ştie.

— Acesta – lămuri cel înalt cu ochii cenuşii – este treaba noastră.

— Aşaa? mormăi Shorty frecându-şi bărbia.

Matt Sturgis nu spuse nimic dar păşi sub privirea pătrunzătoare a ochilor cenuşii, sprijinindu-se când pe un picior când pe altul.

— Acesta e drumul spre Pineville?

Matt înclină capul. Cowboy-ul cel mare îl privi pieziş pe Shorty înainte de a-şi întoarce calul şi de a se depărta de ţarc.

Eddie Grimes ieşi din casă cu sacul de haine. El întrebă pe străini:

— Mergeţi spre Pineville?

— Da!

— Aşteptaţi vă rog un minut să vin şi eu, dacă nu vă e cu supărare; am terminat cu această ocupaţie.

— Ai dreptate! mârâi Shorty.

Cei doi aşteptară până ce Eddie îşi înşeuă calul.

Eddie se îndreptă spre uşa bucătăriei, îl strigă pe bătrânul Luke care veni în uşă:

— Eu plec Luke, spune el.

— Da? Ei, cu bine, Eddie!

— Poate ne vedem în curând, Luke!

— Sigur! Mult nu mai rămân nici eu! Adios!

Eddie ieşi pe poarta fermei şi străinii îl urmară.

— Aceasta este ferma T.D., explică el când poarta se închise în urma lor. Şeful se numeşte Gallup – Shorty Gallup şi celălalt băiat e Matt Sturgis. Numele meu e Eddie Grimes.

El se întoarse pe cal şi cowboy-ul cel înalt îi scutură mâna.

— Eu mă numesc Hartley, spuse el. Camaradul meu se numeşte Stevens.

Eddie îi dădu şi lui mâna şi se îndreptară spre Pineville.

— Noi venim de peste munţi, de la lacul Pyney, spuse Hartley. N-am fost încă pe aici. De partea aceasta a trecătoarei am mers de-a lungul unui pârâu până la fermă.

— Acesta e pârâul Lobo, spuse Eddie.

— Ne-au trebuit două zile. Ce se aude pe aici, Grimes?

— Toate bune! Am fost câtva timp la T.D. Totul era în cea mai perfectă ordine până ce Bock Dennig a fost asasinat şi Cleve Tolmann l-a făcut pe Shorty Gallup şef.

— Nu se pricepe la asta?

— Un om îngâmfat! De abia de curând, a fost bătut de Frank Judd de la ferma „Săgeţii”, îşi închipuie că e un luptător şi totdeauna e scos afară din luptă. Eu va trebui să mă mai întorc să-mi iau plata de la Tolmann.

— Cum a fost omorât acest Bock Dennig?

— Asasinat. Într-o noapte i s-a sfărâmat ţeasta şi i s-au furat 10.000 dolari. Nimeni nu ştie cine a fost.

— Hartley, îmi face impresia că ne găsim într-un ţinut unde curge laptele şi mierea, râse Stevens. Un cowboy care are asupra sa 10.000 dolari!

— Nu-l lua în serios pe Stevens, surâse Hartley. El e totdeauna prea pripit în sentinţe.

— După câte ştiu eu, Bock era primul bărbat pe aici care umbla cu atâţia bani la el, spuse Eddie.

— Nu s-a întâmplat nimic care să dovedească cine la asasinat? întrebă Hartley curios.

— Ba dai Şeriful s-a sfătuit cu procurorul şi ambii au tratat chestiunea cu Cleve Tolmann. S-a făcut autopsia şi s-a ajuns la concluzia că Bock a fost asasinat. Atunci, Societatea de creştere a vitelor, a trimis aici un detectiv, care a rămas până când după trei zile a primit o scrisoare de ameninţare.

— Se pare că aţi trăit aici tot felul de evenimente, zise el râzând.

— Îndeajuns de multe. Alaltăieri încă, poştalionul a fost atacat între Garnet şi Pineville şi a fost jefuit de 3000 dolari. Şeriful a fost acolo, a constatat faptul împlinit şi apoi s-a întors acasă.

— Un oraş foarte imoral! oftă Hartley.

— Doar nu sunteţi preot – nu? întrebă Eddie surprins.

Hartley râse şi clătină capul.

— Desigur că nu, Grimes! Nu, eu sunt un cowboy obişnuit!

— Căutaţi de lucru?

— Da, fiind că eu sunt cam leneş – nu! Totuşi va trebui să căutăm până la urmă ceva lucru.

— La T.D. este acum desigur un loc liber!

— Da, ştiu, cred că şeful meu nu mi-ar prefera serviciile mele. Şi afară de asta, noi suntem doi.

— E drept. Mi-e teamă că veţi găsi cam greu ceva aici, iarna mai ales!

— Poate că nici n-o să rămânem prea mult aici, spuse Stevens. În nici un caz n-aş vrea să petrec iarna într-un loc atât de aventuros. Eu sunt cam fricos.

Eddie Grimes privi umerii laţi şi bărbia energică a lui Stevens. Observă şi revolverul Colt în port-pistolul uzat de vânt şi ploaie şi uşoara balansare a corpului pe care ţi-o însuşeşti numai după mulţi ani de călărie.

— Chiar că trebuie să fii fricos! adăogă Eddie.

Puţin înainte de a intra în Pineville, le ieşi Tolmann în cale. El se uită curios la Hartley şi Stevens, dar Grimes nu-i recomandă.

— Tocmai am lichidat cu T.D.-ul, spuse el lui Cleve.

— Lichidat – da? Aşa deodată, Eddie?

— Am avut o ceartă cu Shorty. Împreună cu Matt au tăbărât

asupra mea.

— Da-a-a? zise Tolmann examinându-l… Dar nu pari să fi încasat prea multe.

— Nu, mai de loc, Cleve!

— Te-a dat Shorty afară?

— Am plecat singur. Vreau numai să-ţi spun, că vor pleca mai mulţi oameni, dacă nu-l zbori afară pe Shorty.

— N-am nevoie de sfaturi, spuse Tolmann scurt. Se uită din nou la Hartley, dar Eddie tot nu făcu prezentările. Tolmann îşi scoase portofelul.

— Iată banii ce mai aveai de primit, spuse el şi-i dădu 35 dolari lui Grimes.

— Atrage-i atenţia lui Shorty să-l lase în pace pe Luke, sau rămâi fără bucătar! îl sfătui Eddie în timp ce-şi punea banii în buzunar.

Tolmann se încruntă, clătină capul şi plecă.

— Acesta e omul care a moştenit jumătatea fermei T.D. de la Bock Denning, spuse Eddie când porniră din nou la drum.

Hartley îl privi mirat dar nu-l întrebă de ce se exprimase aşa; răsunase ca şi cum Tolmann ar fi luat parte la omorârea lui Bock.

— A fost cineva rănit, cu prilejul atacului poştalionului? întrebă el.

— N-a fost nici un foc! Windy March probabil că era speriat mort şi acum are subiect de vorbă până la sfârşitul vieţii sale, zise Eddie râzând.

CAP. VII

Ei intrară în Pineville, unde Hartley şi Stevens îşi legară caii şi-şi luară o cameră la han. Şeriful îi văzu venind şi era curios să afle cine puteau să fie. De aceea, intră în curtea hanului unde-şi închinase şi Grimes o cameră şi le vorbi.

— V-am văzut când aţi venit, spuse şeriful.

— Am venit peste munţi de la lacul Piney, spuse Hartley. Am călărit de-a lungul apei Lobo şi am ieşit la T.D.F.

— Doreaţi să veniţi chiar în Pineville?

— Nu chiar aici; voiam să venim în această vale.

— N-aţi fost niciodată pe aici?

— Niciodată, şerifule! Un orăşel foarte drăguţ!

— Rămâneţi mult timp?

— Probabil câteva zile. Privim puţin în jur, aşa!…

— Frumos! Sunteţi oricând bine veniţi în cancelaria mea.

— Foarte mulţumim!

Şeriful îi salută şi se îndepărtă.

— Şeriful nostru pare să fie foarte curios, zâmbi Hartley.

— Desigur, spuse Grimes, Pat e un mare întrebător dar şi un băiat de treabă. Are să vă placă. El are un locţiitor, un suedez mare cu care se ceartă des. Sunt amândoi oameni de treabă. Pat e puţin cam iritat din cauza omorârii lui Dennig şi de atacul asupra poştalionului. El nu ştie bine ce cale să urmeze.

Ei mâncară împreună şi apoi merseră să se plimbe prin oraş. Poştalionul tocmai venea şi lângă vizitiu stătea un bărbat cu mustaţa neagră şi cu nasul mare. Hartley, Stevens şi Grimes trecură prin dreptul trăsurii în timp ce Windy descărca poşta şi se întreţinea cu mustăciosul său călător.

— Bună ziua Alex, ce se mai aude?

— Toate bune, Eddie! Ce mai e pe la fermă?

— Ca totdeauna! Eu am plecat azi.

— Ei aş! Dar ce s-a întâmplat?

— Nu mă împac cu noul şef.

— Nu-i greu de închipuit! spuse el serios.

— Ce face fratele tău, Alex?

— Mulţumesc, bine, Eddie!

Ei hoinăriră mai departe şi Grimes le povesti că acesta era Alex McLean, unul din cowboyi T.D. al cărui frate fusese grav bolnav în Walgate. Walgate era la 20 mile la sud de Garnet şi McLean îşi vizitase fratele acolo.

— E un băiat straşnic, spuse Grimes.

McLean se uită după cei trei şi se întoarse spre poştă unde-l găsi pe şerif.

— Hello, Alex! spuse acesta. Cum îi merge fratelui tău?

— Foarte bine, Pat! Nu era atât de grav cum am crezut. Un scoţian nu se lasă doborât aşa uşor. Ştii cine sunt cei doi cowboy străini care sunt cu Eddie Grimes?

— Da, i-am cunoscut adineauri, Alex. Ei se numesc Hartley şi Stevens şi vin de la lacul Piney.

— Aşaaa?

Alex ridică sprâncenele negre, închise un ochiu şi păru că se gândeşte.

— Lacul Piney? Aşa? Ei ţi-au spus-o Pat?

— Desigur!

— Hm-hm! Aşa, lacul Piney? La dracu! Atunci au bătut un record uriaş căci i-am văzut acum 3 zile în Walgate.

— În Walgate acum trei…

— E adevărat, Alex?

— Dar nimeni nu poate să-i transforme atât de repede pe amândoi, Pat!

— Acum 3 zile? Şi ei spun că vin de la lacul Piney. Dacă au părăsit acum trei zile Walgate, ar fi putut în două zile cel puţin să ajungă la Piney chiar dacă au folosit trecătoarea Lobo – şi drumul acesta l-au făcut încoace.

— Foarte adevărat, Pat!

— Hm, hm! Fă-mi o plăcere – da? Nu vorbi despre asta nimănui. Ai auzit de jefuirea poştalionului, nu-i aşa?

— Desigur.

— Na, atunci nu spune nimic!

— Dorinţa ta îmi este poruncă, Pat. Plec chiar acum la fermă şi dacă ai nevoie de mine ştii unde să mă găseşti.

— Îţi mulţumesc, Alex!

Alex se duse întâi la cârciuma *Stormy-River*, Îşi luă o sticlă de băutură cu el şi-şi scoase apoi calul din grajd. Când ajunse la T.D., găsi câţiva cowboy trezi şi merseră cu toţi la culcare. Alex

băuse destul ca să fie deajuns de guraliv.

*

Hardley şi Stevens hoinăriră, intrară în prăvălia lui Hootie Cooper şi cumpărară tabac. Hartley îl examină bine pe Hootie. Numele de pe firmă îi era cunoscut şi îl întrebă:

— Nu cumva eşti din întâmplare rudă cu Jim Cooper care are un magazin în Mizpa în Arizona?

Hootie căscă ochii mari şi pe faţa sa apăru un surâs larg.

— Jim Cooper din Mizpa e fratele meu. Îl cunoşti?

— Mi-am cumpărat, toată iarna trecută, tabacul de la el, râse Hartley. Eu mă numesc Hartley, d-le Cooper!

Îşi scuturară voios mâinile şi Hartley îl prezintă imediat pe Stevens.

— Numai decât am observat asemănarea cu fratele d-tale, spuse Hartley.

— Asta-i extraordinar, râse Hootie. El e mai mare decât mine şi nu l-am mai văzut de cinci ani. Cum îi merge?

— Când l-am văzut ultima oară, admirabil!

— Pe cinste! Îmi pare bine că v-am cunoscut. Aţi venit tocmai acum?

— Da, azi!

— Locuiţi la han?

— Am luat acolo o cameră!

— Foarte bine! Astă-seară trebuie să mâncaţi amândoi cu noi. Am s-o anunţ îndată pe Ma. Nu trebuie să mă refuzaţi. O să mai pălăvrăgim... Eu închid prăvălia pe la şase şi voi să veniţi să mă luaţi. Deci, să fiţi aici la şase sau, dacă nu, ridic tot să vă caute.

Ei făgăduiră să fie punctuali şi se duseră la han să se bărbierească şi să se pună la punct căci Hootie le pomenise în treacăt şi de Marion.

— Trebuie să arătăm bine, dacă vom fi prezentaţi profesoarei, spuse Stevens.

— Cu siguranţă că tu te vei îndrăgosti de ea, zise Hartley în timp ce-şi căuta o cămaşă albă. Aşa faci tu cam totdeauna, Stevens!

— Nu mă îndrăgostesc de profesoare, tinere! Aici pun punct.

Stevens îşi scoase briciul şi începu să fluiere tare şi falş.

— Ce părere ţi-a făcut oraşul, Stevens? întrebă Hartley.

— Ei, un oraş de vite ca toate celelalte. Se pare că sunt câţiva oameni simpatici pe aici! Dar spune-mi: tocmai reflectam – nu pot să-mi amintesc deloc de acest Jim Cooper din Mizpa?

— Dar de Mizpa îţi aminteşti – nu?
— Ei, am stat o zi acolo, Hartley!
— Sigur! Nu-ţi aminteşti uraganul din ziua aceea?
— Da-da-da! De sigur, îl uitasem! Firma unei prăvălii smulsă de vânt era cât pe aici să ne lovească în cap – nu e aşa?
— Exact!
— Nu-mi aduc însă aminte de nici un Jim Cooper!
— Dar firma purta doar numele său!
Stevens chicoti încet şi se săpuni pe obraz.
— Halal de memorie, Hartley!
Îl găsiră la şase pe Hootie la prăvălie şi merseră cu el acasă. El îi anunţase soţiei sale care îi salută binevoitoare.
— Ce mică e lumea, nu? râse ea. Ce comic să vă amintiţi tocmai de Jim Cooper; peste tot sunt Cooperi.
— Da, desigur, zâmbi Hartley. Dar Jim Cooper avea firma cea mai mare pe care am văzut-o vreodată. Literele erau înalte de 2 picioare:
— Asta i se potriveşte! chicoti Hootie.
— Domnii mei, spuse d-na Cooper, aş vrea să vă fac cunoştinţă cu d-ra Evans. D-ra Evans este profesoara noastră. Domnul Hartley şi dl. Stevens.
— Îmi pare bine de cunoştinţă, spuse Marion, apoi se scuză şi se duse să-i ajute d-nei Cooper.
— Drăguţă, nu? spuse Hootie încet.
— Cum o apăraţi de năvala cowboy-lor? întrebă Hartley.
— Le e teamă de ea – e prea drăguţă!
— Hm-m-m! Şi asta e o explicaţie!
— Ştiţi – Hootie vorbi mai încet şi veni mai aproape – femeile sunt comice. Putea să-şi aleagă aici pe cine voia; dar, dracu ştie, cred că e îndrăgostită de Tex Blanco.
— Deoarece nu-l cunosc pe Tex, nu pot să mă pronunţ, surâse Hartley.
— Da, într-adevăr, mormăi Cooper. Nu ştiu ce mi-a venit să vă spun astea… Tex Blanco n-are aşa un renume bun. O grămadă de lume crede că el l-ar fi omorât pe Dennig. Eu nu ştiu nimic mai amănunţit, dar în tot cazul reputaţia sa nu e dintre cele mai bune. Este proprietarul fermei „Săgeata”.
— Frumuseţea şi dracul – nu? zise Hartley râzând.
— Hei, atât de departe nu vom merge. Dar nu este comic că ea şi-a aruncat ochii tocmai asupra lui?
— Ei probabil că nu i se pare comic!

— Nu, desigur că nu!

D-na Cooper îi invită la masă şi-l aşeză pe Stevens lângă Marion. Imediat începu o conversaţie animată. Hootie vorbea cu Hartley despre Jim Cooper şi acesta fu la înălţime. Ma Cooper se hrăni cât doi şi cowboyi îi urmară exemplul după puterile lor. Marion îi ajută d-nei Cooper să strângă de la masă în timp ce bărbaţii rămaseră să mai fumeze în sufragerie. Femeile, trecură apoi în camera de primire în timp ce Hootie şi musafirii pălăvrăgeau mai departe până când auziră brusc o voce bărbătească în camera alăturată.

Ei întrerupseră o clipă discuţia şi Hootie trase cu urechea într-acolo.

— Şeriful, murmură el dar rămase pe scaun.

Ei auziră pe şerif spunând:

— Vream să arunc numai o privire, Ma Cooper! Ceva nu-mi dă pace. Este ceva în legătură cu jefuirea poştalionului. Aţi fost doar singurele care v-aţi aflat puţin după aceea pe stradă. Oliver şi cu mine am călărit imediat într-acolo. Vă amintiţi desigur că ne-am întâlnit la vad. Am găsit deci locul unde poştalionul a fost jefuit şi unde aţi mers cu trăsura ceva mai jos de stradă. Una dintre d-voastră, cred că d-ra Evans s-a dat jos, a mers vreo 3 m. Şi s-a înapoiat la trăsură. Sunt convins că era d-ra Evans, deoarece este singura femeie care poartă tocuri înalte subţiri prin aceste locuri. Hei, d-ră Evans, ce-aţi găsit vă rog acolo?

Cei trei bărbaţi aşteptau încordaţi răspunsul.

— Eu – eu nu vă înţeleg deloc, se bâlbâi Marion.

— Desigur că nu! spuse Ma Cooper brusc. Nemaipomenit! Ce ţi s-a năzărit, Pat Lynch?

— Eu voiam numai o lămurire! spuse şeriful supărat.

— Na – acum o ai – nu-i aşa?

— Nu!

Marion vru să spună ceva dar Ma Cooper i-a luă înainte:

— Lasă-mă pe mine să vorbesc.

— Frumos! Spuneţi, d-nă Cooper! aprobă şeriful.

— Dar nu e nimic de spus. Eşti un nebun!

— Se poate să fiu! Dar urmele erau totuşi acolo. Poate că aţi uitat.

— Poate! răspunse scurt Ma Cooper.

— Nu vreau să ştiu nimic mai mult decât numai ceea ce a ridicat d-ra Evans. Urmele arătau…

— De când faci pe detectivul? întrebă Ma Cooper.

Hootie se ridică şi cei doi cowboy îl urmară în odaia alăturată. Şeriful era la uşă şi se roşi când văzu pe bărbaţi.

— Doar nu vrei să acuzi femeile, Pat! mormăi Hootie.

Şeriful se lăsa nervos când pe un picior, când pe celălalt:

— Am venit să pun numai o întrebare!

— Asta ai mai spus-o, Pat! Şi ţi-ai primit răspunsul, nu-i aşa?

— Frumos fel de a răspunde!

— Mai mult nu obţii de la o femeie!

— Se pare că aşa-i! spuse şeriful.

Învârti pălăria nedumerit şi o privi pe d-na Cooper:

— V-aş fi recunoscător dacă a-ţi voi să vă mai gândiţi, d-nă Cooper. Ştiţi că există o lege care pedepseşte pe tăinuitori. Noapte bună.

El plecă şi închise uşa în urma sa.

Hartley o observa pieziş pe Marion şi observă că îi era frică. Ea se uita implorând ajutorul d-nei Cooper. Când simţi însă privirea pătrunzătoare a lui Hartley, întoarse capul.

— Dar ce s-a întâmplat în realitate, Ma? întrebă Hootie.

— Tu ai auzit ce a spus, nu? Mai mult nu ştiu nici eu. Hai, vino Marion. Mi-a stricat toată buna dispoziţie. Credeam că voia să ne aresteze.

Hartley şi Stevens mai rămaseră cam vreo oră şi apoi se îndreptară spre han. Amândoi erau de mult timp tovarăşi de drum. Ani de-a rândul cutreieraseră Vestul de la munţii Alberto până la graniţele Mexicului. Totdeauna erau pe drum căci nu le plăcea să stea mult într-un loc.

Hartley era originar din districtul Montana în timp ce Stevens venea din Idaho. Soarta îl împinsese pe David Stevens la ferma lui Heinrich Hartley unde-l cunoscu pe acesta. Amândoi o porniră spre a-şi astâmpăra dorul lor de a trece de cealaltă parte a munţilor. Firea lor veselă şi plină de umor îi făcuse să treacă mai uşor prin multe greutăţi. În jocul împotriva sorţii, rămaseră adesea învingători astfel încât deveniră fatalişti. Hartley era conducătorul. El era foarte inteligent şi dotat cu o putere de pătrundere foarte ascuţită. Când îi ieşea în cale ceva misterios şi obscur nu se lăsa, indiferent ce deveneau planurile sale anterioare, până ce nu rezolva chestiunea.

Când se ivea o problemă, o rezolvau amândoi şi apoi călăreau mai departe. Ei nu cereau răsplată. Uneori, lucrau câtva timp la câte o fermă şi economiseau câţiva dolari înainte de a pleca mai departe. Munca lor comună nu le adusese cine ştie ce. În

realitate, acum erau mai săraci, decât cu ani înainte, la începutul pribegiei lor în lung şi în larg. Aceasta îi lăsa însă rece pentru că recunoşteau că nu erau decât nişte pioni din cutia de şah a sorţii care sunt mişcaţi încolo şi încoace pe tabla de joc şi care aduceau mica lor contribuţie la îmbunătăţirea lumii.

— Noi n-am fost încă nicăieri unde să nu ni se spună că suntem bine veniţi! spuse Hartley – cine ştie, când vom fi bătrâni poate vom face calea întoarsă şi vom străbate munţii în direcţie opusă.

CAP. VIII

În seara următoare, Hartley văzu pentru prima oară pe Tex Blanco. Tex venise cu Frank Yudd şi Tommy Corbett pe care Stevens îi cunoscuse prin Eddie Grimes, în timp ce Hartley era la şerif. Tex şedea în sufragerie şi lua masa de seară, când Hartley intră cu şeriful. El salută amabil pe şerif, aruncă lui Hartley o privire cercetătoare şi continuă să mănânce. Hartley şi şeriful luară loc în încăperea alăturată şi-şi comandară cina. Hartley avu impresia că şeriful îl iscodeşte şi nu putea să-şi explice curiozitatea lui. El îl întrebase de locurile, unde el şi Stevens fuseseră ocupaţi şi, ochii săi îl priviră neîncrezători când Hartley îi înşirase mai multe locuri decât ar fi putut măcar să viseze un cowboy normal.

— Dar trebuie să fi fost cam rătăcitori spuse şeriful aspru.

— Sigur!

— De ce ai schimbat atât de des locurile, Hartley?

— Muntele care era chiar în faţa noastră, ne aţâţa?

— Muntele vă aţâţa? Nu înţeleg ce spui!

— Voiam să cunoaştem celălalt povârniş.

— A, aşa! Atunci un fel de vagabondaj – nu?

— Posibil, dar cuvântul nu prea îmi place.

— Da, pot să-mi închipui! Şi cât rămâneţi aici?

— Cine ştie? S-ar putea ca în curând alt munte să ne atragă.

Tex părăsi cârciuma şi câteva minute mai târziu intrară înăuntru Shorty Gallup, Dobe Severn şi Alex McLean.

— Hello, şerifule! strigă Shorty, arătându-şi golurile dinţilor.

— Hello, Shorty! spuse şeriful. Shorty se uită examinator la Hartley, făcu o observaţie lui McLean şi apoi se aşezară toţi la o masă în apropierea uşii de la intrare.

Şeriful deveni cam nervos şi se grăbi cu cina. Lui nu-i plăcea deloc întâlnirea oamenilor de la T.D. cu cei de la ferma Săgeţii. După ce părăsiră localul, îi împărtăşi lui Hartley temerile sale.

— Oliver e în Garnet, spuse el şi trebuie să se întoarcă în curând. El se pricepe mai bine decât mine să-i mânuiască.

Camaradul d-tale este cu Eddie Grimes şi cu oamenii de la Ferma Săgeţii. În locu-ţi m-aş duce şi l-aş lua de acolo, căci Shorty Gallup a fost bătut de Frank Judd şi l-a dat afară pe Eddie şi de aici, poate să iasă cea mai frumoasă încăierare.

— Stevens poate să iasă singur din încurcătură!

— Atunci, bine!

Şeriful se întoarse în cancelaria sa. Hartley hoinări spre prăvălia lui Cooper şi rămase câtva timp pe trotuar. El îl văzu pe Oliver Johnson venind şi intrând în cancelarie. Între timp se întunecase de tot. După ce mai fuma o ţigară, Hartley merse mai departe şi se duse în camera sa. Aici, se aşeză şi răsfoi alene un ziar vechi. Se dădu apoi din nou jos şi se hotărî să vadă pe Ma Cooper şi pe Marion. Nu găsi pe nimeni acasă şi se aşeză pe verandă într-un fotoliu adânc pentru ca să aştepte întoarcerea lor. El credea că poate s-au mai dus odată la prăvălie şi că în curând se vor întoarce.

După ce fumă o ţigară, adormi în scaunul cel comod. Brusc se trezi speriat fără să ştie precis unde se află. Auzise voci în apropiere, aceea a unui bărbat şi aceea a unei femei. Nu putea să-i vadă pe cei doi, căci se găseau de cealaltă parte a parapetului dar îi auzea clar. Era Marion care vorbea cu Tex Blanco. Hartley nu avea intenţia să tragă cu urechea; dar după puţine cuvinte se hotărî să rămână. Marion tocmai spunea:

— Nu trebuia să fi venit cu mine aici!

— Poţi să mă crezi, a fost pentru mine o săptămână îngrozitoare de când n-a mai trebuit să-l aduc pe Jimmy la şcoală.

— Era mai bine aşa d-le Blanco!

— Nu vrei să-mi spui Tex? În realitate mă numesc Bryan. Dar nimeni nu m-a strigat vreodată Bryan, nici măcar mama care m-a botezat doar aşa. Aş dori s-o cunoşti; vorbim mult despre d-ta.

— Eu-u nu ştiu pentru ce faci asta Tex?

— Pentru ce? Dar, Dumnezeul meu, Marion – de ce nu? Te rog nu intra în casă. Rămâi aici să mai vorbim!

— Ah, nu ştiu… se bâlbâi Marion. Ştii ce se crede despre d-ta Tex! Dacă află cineva că am stat de vorbă, s-ar putea să-mi pierd postul. Poate că l-am şi pierdut. Nu depinde de mine – numai împrejurările sunt de vină – înţelegi, nu-i aşa?

— Trebuie să mă asculţi! Trebuie să-ţi spun acum. Poate să piară restul lumii. Eu…

— Nu Tex! Nu vezi că n-are nici un rost?

— Nu, asta nu pot! spuse Tex încet. Nu pot, pentru că crezi ce au spus oamenii despre mine. Încă de mult timp şi-au îngăduit să mă judece. Desigur că nu sunt un sfânt, dar în tot cazul ceea ce mi se impută e puţin cam exagerat. Desigur că ţi s-a spus că eu l-aş fi omorât pe Bock Dennig dar că nu m-au arestat din lipsă de dovezi. Mi-au aruncat o sumă de învinuiri în spinare. Dar, puţin mi-a păsat – până când ai venit... Dar acum, nu ştiu cum să-mi dovedesc nevinovăţia!

— Tex, spuse Marion calm, juri că nu eşti amestecat în nelegiuirea aceia? Nici chiar în recenta jefuire a poştalionului?

Marion spusese aceasta atât de încet încât Hartley fu nevoit să ciulească urechile pentru a auzi.

— Da, pe Dumnezeu, zise Tex râzând, desigur că pot să jur şi asta!

— Oh, atunci îmi pare rău, Tex, atât de rău, încât nu ştiu ce să mai spun.

— Rău? Pentru că ai constatat faptele, Marion?

— Pentru că în ziua aceea – o, dar nu înţelegi? – Ma Cooper şi cu mine am văzut atacul. Şi după ce totul s-a consumat, ţi-am găsit revolverul!

— L-ai găsit? murmură Tex cu o vece răguşită.

— E în cufărul meu. Ma Cooper ştie. Nu o vom spune nimănui. Tex. Rămâi cu bine!

Ea urcă încet treptele şi intră în casă trecând prin faţa lui Hartley. După ce se depărtă şi Tex, Hartley se ridică şi vru să plece dar în poarta grădinii se întâlni cu Ma Cooper.

— Eu sunt, Hartley, d-nă Cooper! spuse el. Doream să vorbesc puţin cu d-voastră, n-am găsit însă pe nimeni acasă şi am adormit pe verandă.

D-na Cooper râse voios.

— Dar d-ra Evans nu era aici?

— A venit acum câteva minute.

— Prea bine! Hootie mi-a spus că dacă te întâlnesc să te rog să-l cauţi.

— Bine, bine! Noapte bună, Ma Cooper!

Hartley se duse la prăvălie, unde Hootie tocmai servea nişte muşterii. Când fu liber îl chemă pe Hartley în fund.

— Voiam numai să-ţi spun, Hartley, că şeriful a trimis ieri o telegramă fratelui meu în Mizpa din Arizona, că să se informeze asupra ta...

— Da-a-a? întrebă Hartley.

— Şi Oliver, locţiitorul său, a adus astă seară răspunsul lui Jim care sună aşa: „N-am cunoscut niciodată un anume Heinric Hartley”.

— Da, spuse Hartley după o scurtă pauză, e cam curios – nu-i aşa, d-le Cooper?

— Exact de aceiaşi părere, răspunse Hootie sec. De aceea ţi-am şi vorbit!

El merse în faţă spre un nou client şi Hartley gândi:

„Când voi pleca iar, am să-mi caut un oraş care să nu fie pe hartă. Dar de ce şi-o fi dat şeriful atâta osteneală şi o fi cheltuit atât? Cei mai bine ar fi să-l caut chiar acum”.

Hartley intră în cancelarie şi-l găsi pe Johnson stând comod într-un fotoliu.

— Acolo e o scrisoare pentru d-ta, Hartley, spuse el şi îl arătă cu mâna sertarul şerifului. E acolo, pe deasupra.

Hartley luă scrisoarea şi se uită la marcă. Era ştampilată în Garnet şi purta adresa sa, prin mâinile şerifului. El rupse plicul şi scoase o foaie de hârtie pe care era scris:

„Vă dăm timp opt ore ca să părăsiţi valea!

Banda!”

Era aceeaşi scrisoare pe care o primise şi detectivul Sears. Hartley se uită pieziş la Oliver care-l privea ironic. În aceeaşi clipă, intră şi şeriful, căruia Hartley îi întinse scrisoarea de ameninţare.

După ce se uită la scrisoare, luă din pupitru scrisoarea analogă primită de Sears şi le compară. Aveau aceleaşi caractere.

— Exact aceleaşi – nu? întrebă Hartley.

— Absolut!

— Dar ce înseamnă aceasta? Ce e banda?

— Nici eu nu ştiu exact!...

— De ce nu vor ca să rămân în vale?

Şeriful se duse la uşă şi o încuie ca şi cum n-ar fi vrut ca cele ce avea de gând să spună să mai fie auzite şi de altcineva. El se întoarse la pupitru şi-l privi pe Hartley drept în ochi.

— Eu nu ştiu de ce vor să te dea afară, Hartley! Voi doi mi-aţi cam dat de gândit dar acum voi da cărţile pe faţă. Mi-aţi povestit că aţi venit aici călare de la lacul Piney – nu-i aşa? Dar nu-i adevărat, Hartley! McLean v-a văzut când aţi plecat din Walgate şi în scurtul timp care a urmat n-aţi fi putut să mergeţi şi la Piney

şi să veniţi aici. Mai departe; aţi povestit lui Hootie Cooper, că l-aţi fi cunoscut pe fratele său Jim Cooper din Mizpa, în Arizona. Pentru a mă lămuri i-am telegrafiat lui Jim şi acesta e răspunsul – spuse el întinzându-i telegrama.

— Jim Cooper nu te-a văzut niciodată în viaţa sa.

— După câte ştiu eu, cu siguranţă că nu!

— Atunci de ce ai…

— Minţit? surâse Hartley. O, nu ştiu precis – probabil în virtutea obişnuinţei. Mai ai ceva împotriva noastră?

— Nu – nu cred!

— Ei bine! Eu recunosc că sunt vinovat în ambele cazuri. Ce pedeapsă aveţi aici pentru minciună?

Şeriful puse din nou telegrama în buzunar.

Toată osteneala nu-i dăduse nici un rezultat.

— Pedeapsă nu există – spuse el rar, dar pierzi încrederea într-un astfel de om…

— Asta, da – răspunse Hartley. Dar d-ta n-ai avut încredere în mine de la început, căci dacă ai fi avut, ai fi crezut minciunile mele şi nu le-ai fi controlat Ei şi acum că ai dovezile, ce măsuri vei lua?

— Cred că nimic! zise scărpinându-şi gânditor nasul.

Apoi se aşeză la pupitrul său şi-şi umplu pipa. Oliver surâse şi clipi către Hartley.

*

A doua zi de dimineaţă, Hartley şi Stevens îl întâlniră pe şerif după dejunul de dimineaţă şi acesta păru cam mirat că îi mai întâlneşte.

— Cele opt ore au trecut, spuse el.

— Ştim asta, răspunse Hartley, dar suntem în plină zi şi banda aceasta nu lucrează ziua. Spune-mi n-ai putea să-mi dai o scrisoare cu scrisul lui Tex Blanco?

— De ce vrei o probă cu scrierea lui, Hartley?

— Poţi să-ţi răspunzi şi singur la întrebare, şerifule!

— Da, desigur!

Şeriful se gândi o clipă, apoi spuse:

— Hartley, nu aş vrea ca aceste cercetări să meargă mai departe, pentru că Heffner e de părere că nu va da nici un rezultat. Dar noi am comparat cealaltă scrisoare cu iscălitura lui Tex care e la Bancă şi am constatat că „B” din „bandă” şi „Blanco” sunt la fel.

— De ce crede Heffner că asta nu dovedeşte nimic?

— El spune că numai un grafolog ar putea constata asta şi, nici chiar atunci juraţii de aici nu o vor crede. Dar „B”-ul este acelaş, Hartley, căci are sus şi jos aceeaşi codiţă. Eu nu sunt un grafolog, dar totuşi am observat asta imediat. Dar să nu vorbeşti despre asta nimănui, Hartley!

— Nu, nu spun nimic, dar aş vrea totuşi să văd iscălitura!

— De îndată ce se va deschide banca, am să ţi-o procur.

Şeriful se uită la ceas.

— Aşa, acum putem merge şi să cerem să ni se arate iscălitura; e ora zece.

Ei trecură peste drum şi vrură să intre în bancă dar găsiră uşa încuiată. Şeriful se uită din nou la ceas.

— Se vede că ceasul meu merge înainte, spuse el, în timp ce-l scotea. Hartley se uită şi el la ceasul său şi văzu că era 10 şi 10.

— Shearer a întârziat, spuse şeriful şi, amândoi aşteptară la marginea trotuarului.

Ei văzură venind călare pe Tex Blanco, care intră în mica drogherie de peste drum. După puţin timp, el părăsi drogheria şi ieşi afară din oraş. Ceva mai târziu, veni Hootie Cooper care vru şi el să intre în bancă dar găsind-o închisă se alătură grupului lor.

— Se vede că Shearer a adormit, spuse el.

Pe la 11, apăru şi bătrânul director al băncii, John Rice.

El şi cu Shearer erau singurii funcţionari şi Rice nu venea de obicei prea devreme. Fu mirat când găsi banca închisă.

— Se vede că Guy Shearer e bolnav – spuse el, ieri era încă bine. Poftiţi mai aproape domnii mei!

Ei îl urmară, iar directorul puse mai întâi grijuliu cârligul la uşă ca să nu se trântească. Banca din Pineville era o clădire mică. Acoperea o suprafaţă de cca. 70 metri pătraţi din care o treime era folosită pentru birou.

Rice intră şi îşi scoase pălăria.

Tocmai voia să se întoarcă spre bărbaţii care îl aşteptau, când de deodată se sprijini cu mâinile de pupitru şi rămase încremenit.

— Dumnezeule! ţipă el tare. Ce s-a întâmplat aici?

Hartley şi şeriful, care erau chiar lângă uşă fură imediat lângă ghişeu.

CAP. IX

Sub pupitru, zăcea pe duşumea, cu capul într-un lac de sânge şi cu un rest dintr-un „lassou”, casierul băncii. Hartley îşi dădu imediat seama că era mort. Şeriful şi Rice îngenunchează lângă el, în timp ce Hootie şi Stevens se aplecau peste ghişeu ca să vadă cum întorceau mortul pe spate.

Hartley luă lasso-ul şi-l cercetă minuţios.

Era un lassou obişnuit din in tare care avea un capăt învelit cu o sârmă subţire de cupru, în timp ce celălalt capăt era tăiat oblic.

Hartley căută în toate colţurile camerei.

Deodată el se aplecă şi ridică un obiect de lângă piciorul pupitrului, pe care-l ascunse în mână după ce băgă şi lasso-ul în buzunar.

Faţa lui John Rice era cadaverică şi buzele îi tremurau.

— Mai bine şezi jos, John, îl sfătui şeriful. Agitarea ta n-are nici un rost.

— Dar de ce şi cine l-a omorât, Pat? Uşa era doar încuiată!

Bătrânul! Şi aruncă privirile prin toată încăperea şi apoi ochi i se opriră din nou pe uşa tezaurului.

— Ferestrele nu se deschid, spuse el încet Vrea careva să închidă uşa din faţă? Nu putem lăsa pe nimeni înăuntru.

Stevens se duse şi încuie uşa.

— În locu-ţi, aş deschide tezaurul şi aş cerceta tot cuprinsul.

— Dar tezaurul este încuiat, răspunse Rice. Nimeni nu ar putea…

— În general nu se sparge o bancă pentru că să fie omorât casierul.

Bătrânul se îndreptă spre tezaur şi-l deschise.

După o scurtă examinare, se întoarse şi spuse:

— E… e curăţat!

Hartley şi şeriful se apropiară şi văzură uşa dinăuntru pe jumătate deschisă. O deschiseră de tot şi constatară că interiorul era gol. Hartley sfătui pe Rice să închidă tezaurul la loc, ceea ce acesta şi făcu.

— E groaznic, exclamă Rice răguşit. Ce putem face?

Şeriful contemplă, clătinând capul, cadavrul lui Shearer, Stevens stătea la ghişeu şi-l observa pe Hartley care bălăbănea în mână lasso-ul încoace şi în colo până ce şeriful îl băgă de seamă.

— Acesta era pe jos – nu, Hartley?

— Da, spuse el şi se întoarse spre Rice.

— Casierul avea aici de lucru şi seara?

— Nu prea des!

— Hm! Dar, el avea o cheie a uşii interne a tezaurului?

— Desigur!

— Să vedem dacă o mai are. Să-l cercetez eu, şerifule, sau vrei să faci d-ta asta?

— D-ta, te rog! spuse şeriful.

Într-un buzunar al pantalonilor, Hartley găsi legătura de chei şi Rice arătă cheia în chestie.

— Mai ştia cineva în afară de d-voastră doi cifrul?

— Numai noi doi, răspunse Rice cu voce surdă.

Hartley cercetă încă odată cadavrul şi constată că primise o lovitură pe la spate cu un revolver greu. Sertarele erau intacte.

— Ce părere ai, Hartley? întrebă şeriful.

— Greu de spus. Face impresia că cineva l-a întâlnit pe acest om şi l-a forţat sub ameninţarea revolverului să vină aici. Apoi au prădat tezaurul şi omorât casierul. În cele din urmă, au ieşit prin uşa din faţă, care se închide cu yale, uitându-şi aici lasso-ul.

— Exact părerea mea, exclamă şeriful. Aşa au făcut-o, cu siguranţă!

— Câţi bani aveaţi în tezaur? întrebă Hartley pe Rice.

— Mult! 25.000 dolari!

Hartley scăpă un uşor fluierat.

— Eu nu ştiam că se obişnuieşte să se ţină o asemenea grămadă de bani într-o bancă atât de mică.

— Uneori ţineam şi mai mult. Voi şti precis după ce voi cerceta totul.

— Aş dori ea mortul să nu fie transportat înainte de a-l vedea medicul legist, spuse şeriful. Trebuie să vină îndată şi între timp mă voi duce la locuinţa lui Allen să cercetez ce se ştie acolo despre Shearer, Shearer locuia la Allen, lămuri el pe Hartley. Vii cu mine?

— Da, cu plăcere!

— Aş dori ca unul din d-voastră să rămână cu mine, interveni

repede Rice.

— Eu rămân aici – spuse Stevens – şi vom discuta.

Hartley şi şeriful merseră la locuinţa celui omorât şi o chestionară pe d-ra Allen, fără să-i anunţe însă moartea lui Shearer, până ce aflară că acesta nu venise la dejunul de dimineaţă. Ea nu ştia când venea şi când pleca, fiindcă Shearer ocupa la parter o cameră cu intrarea separată.

D-na Allen fu foarte zguduită când află moartea lui Shearer şi-i lăsă pe cei doi bărbaţi să facă o percheziţie a camerei. Patul nu fusese folosit. Pe masa de toaletă era o fotografie mărită în care se puteau vedea însuşi Shearer, Bock Dennig, Cleve Tolmann şi John Rice.

— Fotografia e făcută puţin după ce Shearer a ocupat postul la bancă, spuse şeriful. Înainte fusese într-o instituţie comercială în Garnet. Acesta de lângă el e Bock Dennig.

— Bock era un băiat frumuşel, spuse Hartley.

— Şi afară de asta, extraordinar de îngrijit. Aşa acum hai să ne întoarcem şi să aşteptăm până ce vine doctorul Brent de la ferma Săgeţii. Afacerea asta va irita straşnic oraşul.

Ei se înapoiară la bancă unde se adunase o grămadă de lume şi chiar în clipa sosirii lor veni şi medicul de la ferma Săgeţii. El fusese informat despre cele întâmplate. Şeriful întovărăşi pe Brent înăuntru, iar Hartley rămase afară să asculte diferitele păreri ale oamenilor. Hootie tocmai le povestea descoperirea crimei.

Cleve Tolmann, unul din cei mai buni clienţi ai băncii, veni călare şi Hartley îl văzu intrând înăuntru. După câteva minute, veniră câţiva oameni cu o targă îngustă şi duseră cadavrul la locuinţa medicului; apoi banca fu închisă pentru tot restul zilei.

Mulţimea se împrăştie şi Stevens alăturându-se lui Hartley, se aşeză pe marginea trotuarului.

— Eu cred că, în dosul acestei afaceri, stă aşa numita bandă, spuse el.

— Aşa se pare, aprobă Hartley.

Stevens privi în jurul său în timp ce-şi răsucea o ţigară, se apropie ceva mai mult de Hartley şi întrebă:

— Ce-ai găsit pe jos, Hartley?

— Ai văzut?

— Da – dar nimeni altcineva n-a băgat de seamă!

Hartley băgă mâna în buzunar şi scoase o cataramă care provenea de la capătul unui lassou. Această cataramă era din

piele acoperită cu metal şi în piele era încrestat un B mare şi o săgeată – insigna fermei Săgeţii. Stevens cercetă lucrul găsit de Hartley şi apoi îl înapoie.

— L-au tăiat din lassou şi apoi l-au pierdut – nu?

Hartley clătină capul în timp ce punea corpul delict în buzunar.

— Aşa se pare! Au vrut să-l lege pe Shearer dar natural catarama însemnată nu trebuia să fie găsită şi probabil că pe urmă au pierdut-o în întuneric. O cataramă poate să ducă pe cineva la spânzurătoare.

— Limpede ca bună ziua! Nu vrei să dai corpul delict şerifului?

— Încă nu! Sunt mai mulţi oameni la ferma Săgeţi şi nu toţi l-au omorât pe Shearer.

— Acolo trebuie să fie banda, spune Stevens încet.

— Trebuie să-i observăm! Probabil că ei fură de mult timp vitele T.D.-ului. Şi totuşi, Judd şi Corbett fac o impresie bună. Judd deunăzi l-a bătut pe Shorty Gallup.

— Asta a făcut-o şi Grimes! Cred că îţi mai aduci aminte – în ziua sosirii noastre. Şi Sturgis a fost aceia care l-a lovit pe la spate.

— Exact, exact!

Oliver Johnson veni şi se aşeză lângă ei.

— Curată porcărie crima asta! spuse el. Cine crezi că l-a asasinat pe Shearer, Hartley?

— Aceeaşi oameni care ne-au trimis nouă scrisoarea, Johnson!

— Extraordinar! Pat se miră că voi doi n-aţi plecat încă. Cele opt ore ale voastre au trecut de mult!

— Ei aşi! Opt ore – de când? Trebuia să pună un timp iniţial, Oliver! Cum putea să ştie banda când voi primi eu scrisoarea?

— Aici ai dreptate. Eu i-am spus lui Pat că ai mai mult curaj decât Sears.

— N-aveţi nici o bănuială măcar? întrebă Stevens.

— Ba da! Dar la ce foloseşte dacă n-ai nici o dovadă? Ia gândiţi-vă numai la banii pe care i-au strâns ăştia! 10.000 dolari de la Bock, 3.000 de la poştalion şi acum aproximativ 25.000. Total fac 38.000 dolari!

— Şi doi morţi! spuse Hartley.

— Da – doi morţi! Asemenea bani ar trebui să-l ardă pe cineva în buzunar, Hartley!

— Îl va şi arde pe cineva, în mod sigur.

— Probabil că da.

— Cine a fost bolnav azi dimineaţă la ferma Săgeţii?

— Micul Jimmy Hastings. Tex a fost azi de dimineaţă la oraş ca să cumpere medicamente şi mi-a spus că doctorului i-e teamă să nu fie tifos. Tex îl iubeşte mult pe copil. Acest Blanco e un om foarte aparte.

— Voi nu eraţi încă aici în ziua când a fost jefuit poştalionul – nu?

Şi Oliver Johnson le povesti toate întâmplările care au urmat: găsirea urmelor trăsurii lui Cooper, a paşilor unei femei, întoarcerea lui Tex de la bal cu pălăria trasă mult pe o parte şi cu petele de sânge pe şal şi felul lui curios de a evita să vorbească cu şeriful şi cu el.

— De ce nu v-aţi interesat, după aceea, de unde venea? întrebă Hartley.

— Ta-ta-ta! Asta nu i se prea potriveşte!

— Bock Dennig n-a fost omorât în acelaş fel ca şi Shearer?

— Da, într-adevăr! La asta nu m-am gândit încă!

— Şi, după câte am auzit, Windy March vizitiul poştalionului, n-a văzut feţele jefuitorilor.

— Şi asta e adevărat, Hartley! Doar nu erau proşti.

— S-a interesat cineva dacă Tex a fost şi în noaptea aia la Garnet?

— Nu cred, Hartley!

— Şi nu ştiţi ce intenţiona Bock Dennig să facă cu cei 10.000 dolari?

— Nu, noi n-am ştiut nimic de bani înainte de moartea lui…

— Cred că ar fi momentul să mergem la masă, după ce vei admite însă că nu v-aţi interesat de nimic.

— La dracu cu stomacul gol, ar fi greu de tăgăduit – hai să mâncăm.

*

Hartley, Stevens şi Oliver erau împreună, când sosi poştalionul şi observară că Windy aducea cu sine un călător. Era un bărbat uscăţiv, de vârstă mijlocie care purta un costum negru învechit şi avea ochelari.

Sam Hall şi bătrânul Beebee îl luară pe noul venit şi merseră cu el spre şcoală. Era cam ora patru când ajunseră acolo şi aşteptară până ce se terminară cursurile. Când ultimul elev părăsi şcoala, ei intrară în clasă. Marion se uită întrebător la ei dar nu trebui să aştepte prea mult o explicaţie.

— D-ră Evans, acesta este dl. Long! începu Sam Hall cu vocea sa natală. Dl. Long a predat aici ca profesor o lună în semestrul

trecut. Noi ne-am gândit mult şi am ajuns la concluzia că aici nu e locul pentru o doamnă. De aceia, l-am angajat pe dl. Long.

Marion respira greu.

— Cu alte vorbe, aţi hotărât să-mi luaţi funcţia?

— Exact, spuse apăsat, chiar asta am hotărât! Dl. Long va începe mâine să predea în locul d-tale…

— Dar asta e nemaiauzit! Mi-aţi spus doar că sunt angajată pentru întreg semestrul.

— Da şi noi am vrut aceasta. Dar d-voastră nu v-aţi arătat chiar la înălţime. O mulţime de mame nu sunt mulţumite – înţelegeţi?

— Aşa dar mersul şcolii e supravegheat de femei în loc de eforii şcolari?

— Nu vrem să ne despărţim supăraţi, spuse Sam Hall repede.

Ca lovită în cap, Marion îşi strânse cărţile şi părăsi şcoala fără să spună o vorbă celor trei bărbaţi.

— După părerea mea personală, spuse Hall după plecarea lui Marion – celelalte femei sunt geloase că eşti atât de drăgălaşă.

Marion plecă spre casă, adânc turburată din cauza concedierii sale şi plină de îngrijorare pentru viitor. Nu găsi pe nimeni acasă, îşi puse cărţile pe verandă şi căzu pe gânduri. La prânz aflase despre de lapidarea băncii şi de asasinarea casierului, dar toate aceste erau date acum uitării.

Era atât de cufundată în gânduri încât nici nu observă când veni Andy Hastings cu trăsura cu doi cai de la ferma Săgeţii. Îşi legă cai şi abia când fu pe prima treaptă a scării, cu pălăria în mână, fu băgat în seamă de Marion.

— Am fost la şcoală, spuse el, unde bătrânul Beebee mi-a destăinuit că nu mai sunteţi acolo şi am venit să vă caut aici…

D-na Cooper tocmai venea. Ea se uită curioasă la cai şi se apropia de verandă. Andy, fără să se sinchisească continuă:

— E vorba de Jimmy, băieţaşul meu, d-ră. Doctorul spune că ar putea avea tifos. El vă cheamă într-una. Pe noi nu ne cunoaşte; numai pe d-voastră vă vrea.

— Micul Jimmy, Andy? întrebă d-na Cooper.

— Da – băiatul meu…!

— Dar Marion nu poate să plece, Andy, ea are doar şcoală!

Marion clipi şi se uită la d-na Cooper:

— Mi-am pierdut postul, Ma! Un bărbat – un oarecare dl. Long din Garnet – a fost angajat în locul meu.

— Dar acesta e cu neputinţă, Marion?

— E un fapt împlinit! decretă Marion încet. Lucrările mele nu le erau suficiente.

Andy oftă. Şi-şi făcu de lucru cu pălăria sa.

— Îmi pare rău că nu puteţi veni, d-ră. Poate că se va îndrepta şi aşa. Mă gândisem numai că aţi fi… vă mulţumesc totuşi, d-ră.

El se întoarse să plece, dar Marion îl reţinu.

— Merg cu d-ta, spuse ea. Acum – acum fie ce-o fi!

— Foarte bine, întări Ma Cooper. Mergi liniştită. Dacă aceste vipere din Pineville vor să şuiere – n-au decât. Aşteaptă numai să le întâlnesc eu pe baborniţele Beebee şi Hall… Din păcate, soţul meu nu mai face parte din comitetul şcolar… Du-te, dragă; şi dacă au nevoie de tine toată noaptea, rămâi liniştită. Viu şi eu mâine dimineaţă, împachetează-ţi numai câteva lucruri de noapte şi mergi cu bine!

Ma Cooper o ajută să se urce în trăsură şi când aceasta se puse în mişcare ea le strigă!

— Nu ocoliţi! Mergeţi pe strada principală ca să vă vadă toţi şi să aibă ce bârfi..

Şi ei o porniră de-a lungul străzii principale, Marion cu o mână la pălărie şi cu cealaltă ţinându-se de speteaza scaunului. Erau cât pe ce să treacă peste Beebee şi Hall care traversau strada prea încet.

CAP. X

Tex Blanco rămase ca trăsnit în mijlocul camerei când o văzu pe Marion. Tocmai venea de la lucru şi mai avea costumul larg mexican pe el, iar faţa-i era acoperită de praf. Puţin după plecarea lui Andy, el lăsase lucrul la fermă.

— Nu credeam că vei accepta, spuse el. Chiar i-am şi spus-o lui Andy, dar a vrut totuşi să încerce.

— Eu am venit, spuse Marion simplu.

Tex clătină încet capul.

— Eu… noi am sperat cu toţi, Marion; dar, cred că nu era drept din partea noastră să te chemăm aici afară din oraş.

— Nu mai are nici o importantă. Eu mi-am pierdut postul.

— Ţi-ai pierdut postul! zise el îndreptându-se spre ea.

Ea ridică obosită din umeri.

— S-a adus un profesor în locul meu.

— Un profesor în Ide – dar de ce?

— Mi-e indiferent! Spuneau că eu nu eram de ajuns de bună pentru ei.

Tex o fixă cu privirea.

— Ei ştiu bine că aceasta nu e adevărat! spuse el hotărât. Şi d-ta o ştii de asemeni… Vina este a mea. Da, eu ştiu că aceasta s-a întâmplat numai pentru că am venit pe acolo.

Marion negă clătinând capul.

— Nu, n-a fost asta!

— Ba da, ba da, eu o ştiu. Eu – eu sunt cam un fel de ciumă pentru toţi.

El se întoarse şi aruncă pălăria pe scaun.

— Jimmy mi-a spus ce vorbeau băieţi cu fetele şi copii nu bârfesc până ce n-aud întâi vorbindu-se în casă. Cum îi merge lui Jimmy, Andy?

— Doarme. Doctorul a făgăduit că va mai veni odată astă-seară. Ai auzit ce s-a întâmplat în Pineville?

— Judd m-a informat!

D-na Blanco veni din bucătărie; Tex se duse spre ea şi o

sărută.

— Ai întârziat puţin, spuse ea. Dar am încălzit mâncarea. Nu te-ai mirat când ai văzut-o pe d-ra Evans? A fost drăguţ din partea ei că a venit şi ştii, Tex, că băiatul a adormit îndată ce i-a vorbit?

După aceste cuvinte, ea o îmbrăţişa pe Marion şi apoi se duse să-i pregătească cina lui Tex.

— Biata mamă! murmură Tex, uitându-se după ea. Când o iau cu mine la Pineville, toate femeile îi întorc spatele. Eu l-am omorât în luptă dreaptă pe Garner care avea aceleaşi şanse ca şi mine. Totuşi ei mă acuză de crimă. Dumnezeu ştie însă că nu sunt criminal! Şi pe urmă, cineva a răspândit zvonul că noi furăm vite. Cât de repede se răspândesc asemenea zvonuri, este ştiut. Criminal şi hoţi de vite! Nici o mirare că nimeni nu vrea să ştie de noi. Apoi, au născocit că eu l-aş fi omorât pe Bock Dennig…

Tex zâmbi amar.

Mai voia să adauge ceva despre jefuirea poştalionului, Dar se răzgândi. D-na Blanco îl chemă în bucătărie şi el se îndreptă într-acolo.

Marion se aşeză pe un divan acoperit cu covoare pestriţe. Era cam răcoare, şi unul din cowboy aprinse focul în căminul cel mare. Flăcările pâlpâiau vesele şi un canar galben închis într-o colivie începu să cânte încet.

Bătrânul doctor Brent veni înainte ca Tex să-şi fi terminat cina. Jimmy mai dormea şi doctorul era mulţumit. D-na Blanco îi povesti ce bine l-a influenţat pe Jimmy sosirea lui Marion şi Brent îi mulţumi.

— Eu îl pricep pe Jimmy, spuse el şi se uită la Marion, dus pe gânduri. Îl înţeleg şi îl invidiez chiar.

În timp ce dădea anumite instrucţiuni, el surâdea şi la plecare, puse o mână pe umărul lui Marion.

— D-na Cooper mi-a povestit despre întâmplarea de la şcoală, spuse el. Să nu-ţi faci nici o grijă!…

— Poţi rămâne aici până ce băiatul va fi afară de orice pericol! îi zise d-na Blanco.

În seara aceia, toţi cowboyi stătură în jurul mesei din camera de primire şi povestiră întâmplări. Micului Jimmy îi era iar mai rău şi se auzea cum aiura în camera alăturată, vorbind despre şcoală. Nimeni nu se culcă. Cowboyi se mişcau de colo, colo, îşi aprindeau ţigările şi aşa îi prinse zorile. Toţi îl iubeau pe Jimmy.

Dimineaţa veni şi în sfârşit copilul adormi.

Cowboyi se duseră la dejunul de dimineaţă.

La ora 9, veni şi d-na Cooper. Ea intră în fermă pentru prima oară. D-na Blanco o primi cu multă amabilitate. Marion dormea îmbrăcată într-un fotoliu în camera oaspeţilor, dar se trezi imediat la auzul vocii vizitatoarei.

D-na Cooper o îmbrăţişă cu drag.

— Ei, cum îi merge băieţaşului?

— Acum doarme, Ma, dar a avut o noapte rea, iar medicul vrea şi rămân aici până ce îi va merge mai bine lui Jimmy.

Ma Cooper ridică repede sprâncenele în sus şi zâmbi.

— Doctorul o doreşte? Atunci trebuie să te supui dragă!

Marion roşi şi adăogă:

— Dar nu pot, Ma Cooper!

— De ce nu? Dar, pentru Dumnezeu, dacă vrei, poţi! Îţi trimit cufărul aici şi după ce vei împlini toate ordinele medicului atunci vii să locuieşti iar la noi!

Cele trei femei pălăvrăgiră o oră întreagă şi d-na Blanco, părea că întinereşte cu fiecare minut.

Tex veni înăuntru, se rezemă de uşa sufrageriei şi ascultă taifasul cu un zâmbet pe buze.

Apoi, se duse, în vârful picioarelor, în dormitor unde Andy stătea lângă patul bolnavului. Jimmy era treaz; faţa lui mică era trasă şi palidă, iar ochi priveau ca printr-un văl.

Recunoscu totuşi pe Tex şi zâmbi.

— Hello Jimmy, îl salută acesta.

— A întrebat de tine, Tex, spuse Andy. Ar vrea să-i cânţi ceva!

— Să-i cânt ceva? Jimmy, ce vrei să-ţi cânt?

— Despre trandafiri, unchiule Tex, spuse el slab.

Tex îşi luă dintr-un colţ o chitară mică, cu care nu mai cântase de mult şi o acordă, în timp ce micuţul îl privea atent. El începu să cânte încet cu o voce caldă de tenor. Micul Jimmy închise ochii şi ascultă. Andy îşi propti bărbia în mâini şi avea lacrimi în ochi. Alături, femeile îşi întrerupseră discuţia şi ascultau şi ele.

— Îi cântă ceva băiatului! şopti d-na Blanco.

— E cântecul lui preferat!

Cântecul răsună clar şi Ma Cooper îi strânse cu drag mâna d-nei Blanco.

— Eu trebuie să plec acum, spuse ea încet. Sunt fericită că l-am auzit cântând şi mai vin eu pe aici. Te rog vino pe la mine când vei veni în Pineville – da? Marion îţi trimit cufărul.

Ea se urcă în trăsură şi se întoarse în oraş, în timp ce Marion şi

d-na Blanco se uitau după ea din uşă.

— Cântecul a făcut-o să plângă, spuse d-na Blanco.

— Şi pe mine, aproape, mărturisi Marion.

Tex ieşi din camera bolnavului şi închise încet uşa în urma sa.

— Doarme iar. Era treaz şi m-a recunoscut şi închipuiţi-vă că m-a rugat să-i cânt ceva.

— Eu – eu pot să-l pricep, spuse Marion. Şi noi te-am auzit.

*

Ma Cooper goni caleaşca spre Pineville.

Era mulţumită de vizita făcută la ferma Săgeţii şi se hotărî s-o repete. D-na Blanco îl devenise tare simpatică.

— Şi când te gândeşti, cugetă ea, că toată lumea crede că e o bătrână neştiutoare care nu face altceva decât să-şi fumeze pipa!… Nemaipomenit!

Dacă femeile din Pineville ar avea numai pe jumătate atâta creier cât ea, ar suferi toate de durere de cap.

Ea se îndreptă spre prăvălia lui Hootie şi-l găsi pe Oliver Johnson care părea că n-are altceva mai bun de făcut decât să stea rezemat de pervazul uşii.

— Eşti tare ocupat, Oliver? întrebă ea.

— Pentru moment, nu, d-nă Cooper!

— Tocmai mă gândeam, dacă ai vrea să-mi faci o mare plăcere.

— Cu ce pot să vă servesc, Ma? mormăi el.

— Îmi trebuie cineva care să vrea să-i ducă d-rei Evans cufărul la ferma Săgeţii.

— Afară, la ferma Săgeţii? O! Da – cu plăcere. Va rămâne, acolo, mai mult timp?

— Destul de mult ca să aibă nevoie de cufăr!

— Vrei să plec chiar acum, Ma Cooper?

— Dacă n-ai nimic împotrivă… Te rog să te urci sus şi să iei cufărul.

Oliver puse cufărul în trăsură şi ieşi încet din oraş.

Ultima oară când mânase singur făcuse praf trăsura şi nu voia ca întâmplarea să se repete. Totul merse bine până la traversarea vadului râului Stormy. Aici, o roată se lovi atât de tare de o piatră încât trăsura fu aproape răsturnată şi cufărul căzu în apă.

Oliver scoase caii la mal, îi legă de un pom şi se repezi după cufăr care plutea pe apă şi se oprise pe un banc de nisip.

— Dumnezeule, când voi izbuti să fac ceva ca lumea! Cu

siguranţă că am să crap atunci de bucurie! exclamă ei şi trase cufărul din care se scurgea o dâră de apă.

Îl puse pe nisip şi-l contemplă amuzat.

— Mii de dracii!

Apoi se aşeză, îşi scoase cizmele şi le goli de apă. Deodată i se năzări că poate ar putea să usuce lucrurile şi deschise cufărul care nu era încuiat.

Acesta era aproape plin cu lucruri şi îmbrăcăminte femeiască dintre care cele de sus erau încă uscate. Oliver împrăştie lucrurile pe nisip şi blestemă mâniat când văzu că cele de la fund erau ude.

— Mii de tunete încă odată! strigă el uimit şi scoase din fundul cufărului un Colt mare încărcat plin.

Celelalte lucruri nu mai prezentau nici un interes pentru Oliver. Ei se aşeză proptindu-se cu spatele de geamantan şi inspectă arma cea nouă al cărei trăgacii lucea în soare. Făcu o comparaţie între acesta şi vechiul său revolver şi socoti că n-are ce să facă cu o asemenea armă şi atunci le schimbă trăgaciurile, punând în cufăr revolverul său cel vechi în locul celui cu trăgaciul nou şi prăselele de sidef noi.

— Ce nevoie are profesoara de un revolver nou? se întrebă el. Un revolver e un revolver şi când schimbi numai acelaş obiect asta nu e furtişag.

Acestea fiind zise, Oliver împachetă celelalte lucruri urcă cufărul în trăsură şi-şi continuă drumul spre ferma Săgeţii, Spre norocul său, Marion dormea când ajunse acolo şi d-na Blanco îl rugă să lase cufărul pe verandă. El îl aşeză în soare cu speranţa că se va mai usca niţel.

Apoi se înapoie la Pineville, duse caii în grajdul lui Cooper şi se îndreptă mulţumit de sine spre cancelarie. Autopsia lui Guy Shearer avu după amiază.

Juraţii pronunţaseră sentinţa obişnuită. În timp ce se întorcea spre cancelarie, şeriful spuse lui Oliver:

— Nu ştiu ce vor de la mine! Când auzi spusele lor, îţi vine să crezi că ei aşteaptă ca eu să luminez totul cu nişte ochi Rontgen. Sunt sătul de această blestemată adunătură!

Când ajunseră în cancelarie, Oliver îşi scoase cordonul greu cu revolverul le puse pe amândouă pe pupitru şi se aşeză comod pe un pat de campanie. Şeriful se uită cu privirea întunecată la cordon şi la pistol gândindu-se la greutăţile postului său. Degetele sale se jucau absente cu cartuşele din cordon. Apoi

şterse praful de pe pistol cu gândurile aiurea. Deodată privirea sa deveni atentă şi după o clipă scoase revolverul din porte-pistol şi-l examină atent.

— De unde ai acest revolver nou, Oliver?

— C… care revolver?

— Ei, ăsta!

Oliver se blestemă în sinea sa că pusese revolverul pe pupitru.

— De unde-l ai? repetă şeriful întrebarea.

— E indiferent de unde-l am. Când începi să te agăţi de un lucru, nu mai ştii când să te opreşti.

— Nu mă agăţ de nimic; te întreb numai.

— Nu ştiu!…

— Oliver, eşti subalternul meu; şi n-am dreptul te întreb de unde ai un pistol nou?

— Drept desigur!

— Ei atunci de unde-l ai?

— Vrei să spui – de la cine-l am? Ei bine nu-l am de la nimeni!

— L-ai găsit?

Oliver se ridică şi-şi încheie pantalonii.

Povesti toată întâmplarea de dimineaţă în timp ce şeriful asculta cu gura căscată.

Când locţiitorul său termină, el se depărtă de patul de campanie şi vorbi cu vocea pe jumătate sugrumată.

— Cine avea un pistol nou cu prăsele de sidef? Doar Tex Blanco? La pierdut cu ocazia atacului poştalionului şi l-au găsit femeile.

— Profesoara l-a ridicat de jos?

— E îndrăgostită de Tex…

— Ea a ascuns revolverul în cufăr şi tu – tu l-ai schimbat – oh, Dumnezeule – tu ai distrus toată dovada!

Oliver şedea şi-şi scărpina nasul.

În fine, zise:

— Ce ne facem acum?

— Ţine-ţi gura! tună şeriful. Dacă lăsăm să se afle ceva despre asta ne vor azvârli din vale.

— Eu n-am să spun nimic. Am încercat doar destul ca să tac şi faţă de tine.

— Tu ai cam furat revolverul!

— L-am schimbat! ripostă Oliver.

Şeriful se învârti prin cancelarie în timp ce ajutorul său se culcă din nou răsucindu-şi o ţigară. În cele din urmă, şeriful se

aşeză iar şi-şi îngropă capul în mâini.

— Nu m-aş fi gândit nici o clipă că profesoara ar putea să aibă la ea în cufăr revolverul lui Tex..

Şeriful oftă şi-şi îndreptă capul. El vru să mai spună ceva, dar se opri căci Hartley se proptea de uşă răsucindu-şi o ţigară şi având o mutră foarte serioasă.

— Trebuie să vorbim cu ea înainte de-a deschide cufărul, Pat, spuse Oliver. Altfel observă că a fost deschis de o mână nepoftită, o cuprinde frica şi îi dă revolverul lui Tex înapoi.

Hartley se uită curios la Johnson, care, neavând nici o idee de prezenţa lui, zăcea pe spate şi privea spre tavan. Şeriful tuşi uşor şi-şi fixă ajutorul cu o privire pătrunzătoare.

— E un fleac să schimbi trăgaciul!

— Spune-mi, ai de gând să mai trăncăneşti mult timp aşa? explodă şeriful.

Oliver se ridică şi-l văzu pe Hartley.

— Ăsta, de câte ori deschide gura, trebuie să spună o prostie! exclamă şeriful.

Hartley părăsi după scurt timp cancelaria.

Auzise destul ca să ştie că Oliver Johnson găsise pe o cale oarecare, în cufărul lui Marion revolverul lui Tex şi-l schimbase cu al său. Eră de asemeni clar că şeriful dorea să obţină o mărturisire pentru că să repună în aceiaşi situaţie materialul doveditor.

Hartley dădu de Stevens la barul cârciumei *Stormy-River*. Discută cu Franck Shell, proprietarul barului şi cu Dobe Severn. Matt Sturgis, Shorty Gallup şi Alex McLean jucau biliard în camera alăturată.

— Ce a devenit bătrânul Luke Jones? întrebă Hartley.

— A plecat azi dimineaţă în Garnet, spuse Dobe. După ce se va trezi, probabil că va continua să se îmbete în Garnet.

Hartley se gândea la o modalitate de a vorbi serios cu bătrânul bucătar. Luke Jones declarase odată că ştie ceva şi Hartley îşi puse în gând să afle ce ştia. Stevens părăsi localul cu el şi se duseră spre bancă pe care o găsiră închisă. Hartley ştia unde locuia John Rice şi-l găsiră chiar acasă.

— Vreau să vă spun ce doresc, îi explică Hartley. Bock Dennig a încasat de la bancă, înainte de a fi omorât, un cec de 10.000 dolari şi eu aş vrea să văd susnumitul cec dacă mai e acolo.

— Sper că mai e, spuse Rice. Dar din ce motive vrei să-l vezi?

— Pur şi simplu din curiozitate, d-le Rice. Ştiţi că Rock Dennig

a fost asasinat şi jefuit. Dacă nu vă deranjează prea mult, aş vrea să văd cecul.

Ochi calmi şi albaştri ai bătrânului director de bancă nu suportară pătrunzătoarea privire cenuşie a lui Hartley, el se întoarse şi spuse:

— Aşteptaţi-mă să-mi iau numai pălăria. Îmi vine să cred că nu e nimic rău dacă-ţi arăt cecul, Hartley.

Merseră împreună spre bancă şi nu dură mult până ce Rice găsi cecul şi câteva alte extracte semnate de Dennig.

Hartley întinse toate cecurile pe ghişeul casei şi le examina cu atenţie. El nu era un grafolog dar totuşi se pricepea oarecum în materie.

În sfârşit scoase din buzunar scrisoarea de ameninţare pe care o primise şi cerce a din nou cele două scrisuri.

Bătrânul director de bancă nu se interesa de această muncă şi vorbea cu Stevens despre crimă.

— Socotesc că Cleve Tolmann a luat asupra sa acum T.D.F.? întrebă Hartley.

— Da! aprobă Rice. Cred că a obţinut încuviinţarea judecătorească. Bock Dennig a murit fără testament şi, după câte se ştie, el n-are rude.

— Prin asta, toată ferma şi averea personală a lui Bock revine lui Tolmann, mormăi Stevens.

Hartley adună cecurile şi le dădu înapoi lui Rice spunându-i:

— Vă mulţumesc, d-le Rice. Păstraţi lucrurile astfel ca să le putem cerceta oricând vom avea nevoie!

— Da, desigur!

Apoi brusc întrebă.

— Eşti detectiv, d-le Hartley?

— În actualele împrejurări, da.

— Ce a fost ideea asta comică la tine să examinezi cecurile? întrebă Stevens după ce părăsiră banca.

— A fost numai un banc, Stevens. După masă, pornim spre Garnet ca să-l găsim pe Luke Jones şi sper că-l vom da peste el încă treaz şi el va fi destul de înţelegător ca să vorbească.

— Eşti pe vreo urmă, cowboy?

— Nu ştiu. În tot cazul, am început să zăresc o dâră de lumină.

CAP. XI

Marion nici nu văzuse că geamantanul ei căzuse în apă. D-na Blanco îl transportase în camera locuită de ea şi nu avusese încă nici un motiv ca să-l deschidă. Micului Jimmy îi mergea atât de rău, încât cele două femei îşi petrecură tot timpul în camera bolnavului.

Tex veni la cinci de la lucru şi fiindcă medicul nu se reîntorsese de dimineaţă, trimise pe Corbett după el. Tex se bucură când auzi că geamantanul lui Marion fusese adus la fermă. Nici ea nici el nu mai pomeniseră nimic de revolver şi nu bănuiau că Hartley ascultase convorbirea lor din acea seară. Tex nu încercase să-i explice starea lucrurilor sau să-i expună alibiul său. În realitate, Marion nu voia să creadă că el jefuise poştalionul dar aparenţele erau contra lui.

Medicul veni abia după cină şi se hotărî să rămână acolo mai mult timp că să observe bolnavul. D-na Blanco cu doctorul Brent şi Andy Hastings merseră în dormitor, în timp ce Tex şi Marion se aşezară în faţa căminului din camera oaspeţilor. Statură o bună bucală de timp tăcuţi în timp ce lemnele trosneau în foc. În cele din urmă, Tex se duse la masă, luă un album vechi cu fotografii şi-l dădu lui Marion.

— Câteva poze vechi ale familiei Blanco, spuse el, deschizând albumul.

Apoi pe un ton amar completă:

— Da aceştia toţi au erau oameni onorabili, numai eu sunt oaia neagră a familiei.

— Unele din fotografii sunt foarte bune.

— Aici, e tatăl meu în vârstă de 20 ani. Cred, că atunci era în Sevilla. El povestea că ar fi vrut să devină toreador. Apoi veni în California să culeagă aurul de pe stradă.

Tex râse scurt şi continuă:

— Aur n-a găsit însă; de aceea trecu la creşterea vitelor şi atunci l-a găsit. Următorul e un unchi al meu. El a fost atâta timp

toreador până a dat peste un taur care suferea de daltonism[1] şi care a înşfăcat omul în loc de pânza roşie.

D-na Blanco veni din camera bolnavului.

— Doctorul e încă aici, spuse ea şi crede că băiatul se va înzdrăveni.

— Tocmai îi arătam Marionei nişte poze vechi, spuse Tex zâmbind.

Marion tocmai atunci luase în mână o fotografie înfăţişându-l pe Tex în tovărăşia altui bărbat. Fetele lor erau foarte bine luminate. Marion fixă poza câteva clipe şi când privi în sus spre Tex, faţa ei era palidă ca ceara.

— Cine e bărbatul de lângă d-ta Tex?

— Acesta? E Bock Dennig!

— Bock Dennig? Bărbatul care… care a fost ucis?

— Da, Marion! spuse el, fotografia e luată cam acum cinci ani.

— Ştii ceva mai multe despre el, Tex.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat? întrebă d-na Blanco. Eşti foarte palidă, fetiţo!

Marion clătină capul şi mâinile îi tremurau când mai privi odată fotografia şi fixă figura surâzătoare a lui Bock Dennig.

— Nimeni nu ştia multe despre el, spuse Tex. Probabil însă că nu avea rude. În tot cazul n-a vorbit niciodată despre trecutul său. Eu ştiu…

În această clipă, se auzi o puternică bătaie în uşa casei şi.. Tex se duse şi deschise şerifului şi locţiitorului său. Aceştia nu aşteptară o invitaţie ca să intre. Oliver rămase la uşă, în timp ce şeriful se apropie de Marion şi d-na Blanco. Tex mai ţinea clanţa încă în mână.

— Am vorbit cu d-na Cooper, se adresă şeriful către Marion. Ea nu vroia să intre în conflict cu justiţia şi a spus unele lucruri. Acum e rândul d-tale. Eu vreau pistolul cu prăselele de sidef, pe care-l ai în cufăr.

Faţa fetei devenise de ceară când îl văzu pe şerif, ea nu putea să creadă ca Ma Cooper îi dezvăluise secretul.

— Despre ce revolver cu prăsele de sidef vorbiţi? întrebă Tex.

Şeriful nu întoarse capul şi răspunse:

— Aceasta e o chestiune între mine şi domnişoara.

— Te rog să fi la locul d-tale, spuse Tex.

— Foarte just, mormăi Oliver şi căută să-şi păstreze liniştea.

---

[1] Daltonis – boală în care nu se disting culorile roşu şi verde.

— D-na Cooper v-a povestit? şopti Marion.

— Desigur, acum hai, dă-mi revolverul. Aş putea să las să te închidă pentru tăinuire.

— Ce v-a povestit? întrebă Marion cu voce stinsă.

— Că ai găsit revolverul la locul întâmplării. Că ştii şi cui aparţine şi noi vom…

Tot ceea ce urmă se întâmplă uimitor de repede. Într-o clipă, Oliver zăcea de-a lungul peretelui cu porte-pistolul gol iar Tex fugi înainte cu şeriful să se fi întors – măcar. Până să se ridice Oliver, nu se mai auzi decât lovitura în balustrada verandei pe care o sărise Tex. Dar înainte ca cineva să poată scoate o vorbă, se auzi de afară din întuneric pocnetul unei împuşcături de revolver. În clipa următoare, se auziră multe detunături care se urmară la intervale scurte; şi după cinci secunde se mai auziră trei împuşcături la interval de două secunde.

Şeriful şi locţiitorul său încremeniseră în loc.

Afară cineva zbiera şi înjura pe toate tonurile.

Frank Judd veni într-un suflet, dădu buzna înăuntru şi întrebă:

— Ce dracu s-a întâmplat?

— Pe Dumnezeu, dacă ştiu ceva! răspunse şeriful.

Cineva veni din bucătărie şi toţi se îndreptară spre sufragerie. Era Hartley care-l aducea înăuntru pe Stevens târându-l.

La lumina lămpii, faţa lui Hartley apăru albă. Medicul veni din camera bolnavului şi se îndreptă spre el.

— Intraţi aici! spuse d-na Blanc. Puneţi-l pe divan, nu pe duşumea.

— Doamne Dumnezeule, dar ce s-a întâmplat? întrebă şeriful care nici nu se mai gândea la cufăr.

Hartley clătină capul şi scrâşni din dinţi în timp ce doctorul sfâşia cămaşa şi vesta lui Stevens ca să trateze rănile. Erau cu toţi atât de atenţi la acesta încât nici nu-l observară pe Tex Blanco intrând în cameră.

Marion îl zări prima. El stătea în uşă şi se rezema de perete în timp ce umărul stâng al cămăşii sale de mătase albastră se colora din ce în ce mai mult în roşu. Părea că-i fugise tot sângele din obraz şi ochii săi cafenii arătau o mare suferinţă.

— Tex, şopti Marion, eşti rănit!

— Nu rău. Îmi merge destul de bine!

Hartley împinse spre Tex un scaun pe care acesta căzu fără putere. Apoi îi rupse cămaşa şi începu să-i şteargă sângele. După Hartley, rana lui Tex nu era gravă şi nici un os nu fusese atins.

— Pentru numele lui D-zeu, ce sa întâmplat? întrebă şeriful. Cine a tras, Hartley?

Hartley clătină capul şi-l privi pe doctor.

— A dracului rană! exclamă acesta. D-nă Blanco, vreţi să-mi aduceţi multă apă caldă şi cârpe?

După ce doctorul privi şi pe Tex, zise:

— Ai avut noroc. Nu e o fractură de os! D-ră Evans te rog să mă ajuţi. Vom avea serios de lucru, de-şi nimeni nu e serios primejduit Acum avem aici un adevărat spital. Şerifule, dacă n-ai altceva mai bun de făcut, atunci închide-ţi gura! Stă deschisa de vreo cinci minute.

— Da, este adevărat, gâfâi şeriful. Nu vrea nimeni să-mi spună ce s-a întâmplat? Doi răniţi şi nici o lămurire?

— Nu ştiu nimic, spuse Hartley şi se uită spre Stevens. Eu am băgat de seamă că era rănit abia când a căzut de pe cal lângă uşa din dos.

— Eu am tras asupra cuiva, murmură Tex, dar după ce fusesem împuşcat.

— De ce ai venit aici, Hartley? întrebă şeriful.

— De ce ai venit d-ta aici? ripostă Hartley.

— Ai să ştii îndată, pentru ce! Am venit să iau un revolver şi-l voi lua. Hartley, îmi permit să-ţi dau un sfat. Nu te amesteca în treburile mele. Am dovezi contra lui Tex Blanco şi pe fată am să o arestez de asemenea pentru că a încercat să ascundă corpurile delicte.

Hartley se uită la Frank Judd care se învârtea neliniştit încoace şi-n colo şi zise:

— Adu cufărul d-rei Evans, Judd!

— Asta nu te priveşte pe d-ta! zbieră şeriful. Am eu singur grijă de cufăr şi…

— Încetează odată cu ameninţările îl întrerupse Hartley. Adu cufărul, Judd!

Judd îl aduse şi-l puse în mijlocul camerei.

— Aşa, acum deschide-l şi scoate pistolul afară, ordonă Hartley.

D-na Blanco şi Marion intrară aducând apă caldă şi prosoape şi Marion amuţi când văzu pe Frank cotrobăind prin cufăr. În fine, el se ridică ţinând revolverul în mână. Hartley îl luă şi-l arătă fetei:

— Acesta e revolverul pe care l-ai găsit la locul faptei?

— Da.

— Straşnic, zise Hartley ducându-se spre Tex şi prezentându-i

arma:

— Acesta e pistolul d-tale, Tex? întrebă el.

Tex se uită o clipă la el apoi îl privi nedumerit pe Hartley:

— Acesta nu e pistolul meu. Acela era nou.

— Asta mi-am închipuit şi eu, spuse Hartley serios. Întoarse revolverul şi-l examină atent.

— Iată aici gravate două iniţiale; arată a fi un „O” şi un „I”.

Hartley se uită cercetător la Oliver, dar locţiitorul şerifului evită să-i întâlnească privirea.

Apoi Hartley se îndreptă spre şerif şi-i întinse revolverul.

— Poftim, iată corpul delict! spuse el râzând.

Fata şerifului oglindea mânia sa interioară.

— Bine, Hartley! spuse el abia stăpânindu-şi ura. Ai să mai auzi de mine. N-am terminat încă cu d-ta!

Oliver îl urmă pe superiorul său afară, vesel că a scăpat din această casă în timp ce Hartley şi Judd îi ajutară doctorului. Stevens era încă lipsit de conştiinţă, când fu întins pe pat. Hartley l-ar fi luat în oraş dar doctorul nici că voia să audă de aşa ceva.

— El trebuie să rămână aici şi eu de asemeni rămân aici.

Tex nu voia să se bage în pat ci se culcă pe divan. El pierduse mult sânge dar se simţea ceva mai bine. Voia să ştie cum a ajuns revolverul lui Oliver Johnson în cufărul Marionei şi ascultă mirat expunerea lui Hartley.

— Ştiai că ei veniseră să ia astă-seară revolverul? întrebă Marion pe Hartley.

— Nu prea sigur, dar ştiam că voiau să-l pună în siguranţă. Ei nu voiau ca Tex să-l vadă înainte de a fi schimbat trăgaciurile.

— Trebuie deci să-ţi mulţumesc că am scăpat cu pielea întreagă de aici, spuse Tex încordat. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru ceea ce ai făcut!

— Să-mi povesteşti doar cum s-a produs jefuirea poştalionului.

— Ce să-ţi povestesc despre asta?

— Cum a ajuns revolverul cu prăselele de sidef acolo…

Tex întoarse capul, se uită câteva clipe în flăcările jucăuşe ale focului în timp ce ceilalţi aşteptau răspunsul său, apoi începu încet:

— Eu n-am încercat să expun alibiul meu pentru că nu sunt un mincinos şi ceea ce urmează va apărea ca o minciună. Fiindcă eram sigur că nu m-ar fi crezut nimeni, am tăcut.

În seara dinaintea loviturii, hotărâsem să merg la dans la

Garnet. Am părăsit casa şi m-am dus la grajd să-mi iau calul. Deodată am primit o lovitură în cap şi trebuie că am căzut în nesimţire pentru o bună bucată de timp. Când mi-am revenit, eram legat cobză şi ochii îmi erau legaţi. Aveam o durere de cap îngrozitoare şi o sete nemaipomenită. Nu ştiu cât timp a trecut până când a venit cineva, dar ştiu că era ziuă pentru că simţisem de multă vreme căldura soarelui. Îmi dezlegară picioarele şi-mi ajutară să mă ridic fără ca cineva să scoată o vorbă. Puteam să mă ţin pe picioare cu mare greutate deşi îmi încordasem toţi muşchii. Apoi o voce bărbătească îmi spuse că mi se vor dezlega mâinile, dar eu să nu încerc să-mi iau legătura de la ochi înainte de a fi numărat până la 100 şi mă ameninţară că mă va împuşca dacă o voi lua înainte întrucât şi le aveau să numere. După aceea, îmi tăie legăturile de la mâini. Revolverul, după care am întins imediat mâna, îmi lipsea. Apoi numărai până la o 100 şi când îmi scosei legătura de la ochi văzui că eram într-un luminiş de pădure la vreo două mile de aici. Calul era alături. Capul meu era atât de tare rănit că trebuia să port pălăria cu totul pe o parte şi mi-era o sete de nedescris. Aşa am ajuns acasă. Mamei i-am povestit totul căci ştiam că mă va crede.

— Sună destul de lămurit, spuse Hartley serios.

— Mai bine spune că nu! replică Tex. Sună ca o minciună prost ticluită.

— Şi cineva ţi-a furat revolverul ca să se creadă că d-ta ai jefuit poştalionul! exclamă Marion.

— De ce vreţi să credeţi povestea mea? De abia o pot crede eu singur.

— O, ce bine-mi pare că am găsit eu arma! Dacă ar fi găsit-o şeriful, Tex!

— Probabil că aş fi fost în închisoare. Marion, înainte de a fi venit şeriful astă seară, te-ai uitat la fotografia lui Bock Dennig. Ce era în realitate?

Marion se duse spre cufărul ei şi-i aduse lui Tex fotografia unui bărbat.

— Ei aş! Dar ăsta e Bock, spuse dl. Bock Dennig.

— Fratele meu, spuse Marion încet. Blaine Evans!

— Desigur! Acesta e Bock Dennig, spuse Judd.

— Ceva mai tânăr dar totuşi el, adăogă Tex.

— Asta are să fie ceva pentru Cleve Tolmann! râse Judd.

— Se spune că eu l-aş fi omorât pe Bock, spuse Tex amărât. Şi n-am nici un alibi. E adevărat că ne-am certat în noaptea aceea

dar…

— Eu nu cred că l-ai omorât, spuse Marion.

— Da, dar de dovedit nu pot s-o dovedesc, Marion. În curând mi se va spune că tot eu l-am omorât şi pe Guy Shearer.

Hartley băgă mâna în buzunar şi scoase afară catarama care avea insigna fermei Săgeţii şi i-a întinse lui Tex.

— Cui aparţine această cataramă?

Tex o luă cu mâna sănătoasă.

— Ea mea! spuse el. De unde o ai, Hartley?

— Am ridicat-o de pe podeaua băncii, l-am găsit pe Shearer. Şi lasso-ul era acolo dar catarama era tăiată. Lasso-ul l-a luat şeriful, dar originea unui lassou nu se poate dovedi.

— Ştie el că ai catarama?

— Nici pomeneală!

Tex căzu înapoi pe perne şi închise obosit ochii.

— Şi nici de data asta n-am nici o minciună pregătită! oftă el. Nu ştiu cine sau ce eşti, Hartley, dar mi-ai fost în tot cazul un bun prieten. Această nouă învinuire m-ar fi putut duce la spânzurătoare.

CAP. XII

Hartley chiar în noaptea aceia plecă spre Garnet în căutarea lui Luke Jones. El sosi cam pe la miezul nopţi şi trase la cârciuma „Oberland”, cel mai mare cabaret din localitate.

Când dădu să deschidă uşa, auzi ţipătul unei femei, urmat de un foc de armă. Lângă o masă, un om zăcea pe podea iar rezemat de perete, cu revolverul în mână stătea Cleve Tolmann. Câţiva oameni voiră să năpustească asupra lui.

— La o parte le strigă proprietarul fermei T.D. Am tras în legitimă apărare.

— Exact, confirmară mai multe voci.

Hartley, fără să se uite la Tolmann porunci să fie adus un medic. Apoi îngenunche şi cercetă pe cel căzut. Era bucătarul Luke Jones. Nu era mort şi nici grav rănit. După ce gemu prelung, deschise ochii.

— Unde e Tolmann? fu, prima lui întrebare. L-am nimerit?

— Ţi-ai greşit ţinta, îi răspunse Hartley. Vine doctorul.

— Nu-i nevoie de doctor!.. Sunt bine. Vreau să ma răzbun pe Cleve. I-am cerut numai 1000 dolari ca să tac dar el ma tratat ca pe un câine. Ştiam că Bock are mamă şi o soră şi i-am cerut bani ca să ascund acest lucru. El m-a făcut de bandit şi escroc şi atunci am tras.

— Cine l-a omorât pe Bock?

— Nu ştiu… Cred că mai rămânea teafăr dacă ştiam. Bock a fost prietenul meu cel mai bun… Totuşi îmi vine să cred că Tolmann ştie ceva. Bock nu prea se împăca cu Tolmann care juca pe sume mari şi cu o zi înainte de marţi au vorbit chiar de vânzarea fermei.

CAP. XIII

Doctorul găsi pe Luke Jones sănătos tun şi Hartley porni spre Pine viile, unde ajunse cam pe la orele patru. Peste tot era întuneric adânc, dar cancelaria şerifului mai era luminată.

Hartley bătu şi şeriful îl invită să intre. Poliţistul uitase cele întâmplate la ferma Săgeţii.

— Tolmann a fost aici şi mi-a spus că l-a împuşcat pe Luke Jones, care, fiind beat, a încercat să-l omoare.

— Ţi-a spus că eram şi eu acolo?

— Da. Ai văzut încăierarea?

— Nu… Mi s-a spus că Tolmann a tras fiind în legitimă apărare.

— O ştiu… Hartley văd că te bagi peste tot. Ar fi mai bine să te calmezi.

Hartley îi râse în nas şi părăsi cancelaria trântind uşa cu zgomot.

*

Doctorul Brent rămase toată noaptea la fermă. Toţi pacienţii fură atent îngrijiţi. Singurul care îi dădu mult de furcă fu Stevens. Spre ziuă, adormi şi acesta.

*

La han, Hartley găsi următoarea scrisoare:

„Unul dintre voi a căzut. Acum îţi urmează rândul.

Banda”

Hartley compară scrisul şi văzu că nu era identic cu acela de pe prima scrisoare de ameninţare.

Hartley nu se mai culcă. Se spălă şi porni spre biroul şerifului. Pat Lynch era plecat şi Oliver Johnson îl informă că se dusese la ferma Săgeţii ca să aranjeze ceva.

Şeriful se întoarse aproape imediat fără să fi văzut pe cineva, căci d-na Blanco nu-l lăsase să intre în casă.

Hartley îi dădu să citească ultima scrisoare de ameninţare şi-l privi zâmbind.

Şeriful tăcu iar Hartley conchise:

— Tex Blanco nu are nici un amestec în toate aceste lucruri murdare. Altul sau alţii sunt vinovaţii, care au căutat să arunce vina pe Blanco. Dar acum li s-a înfundat. Până mâine seară îi vei avea pe toţi în închisoare…

CAP. XIV

Luke Jones scăpase doar cu coastă fracturată şi putuse face deplasarea de la Garnet la Pineville cu poştalionul lui Windy March. Când coborî, întrebă pe cineva unde era Tolmann. Cineva îl informă că se află la procurorul Heffner, împreună cu un anume Bollings fermier la Walgate.

Hartley fu informat şi el de acest lucru. Mai află că Tolmann trata vânzarea fermei T.D. El alergă la ferma Săgeţii şi o rugă pe Marion să-l urmeze imediat la Pineville. Tânăra nu se opuse şi după un ceas, ei se aflau în faţa biroului lui Heffner.

Calm, Hartley deschise uşa şi intrară. Tolmann şi Billings şedeau la masă iar Heffner, în picioare le citea un act. Hartley, fără să fie întrebat, spuse:

— Degeaba ai redactat acest act de vânzare, d-le procuror, căci nu are nici o valabilitate…

— De ce? întrebă Heffner.

— Pentru că Tolmann nu este singurul proprietar al fermei T. D. Bock Dennig nu era singur pe lume. D-ra Marion Evans sora lui şi coproprietara fermei…

Tolmann îşi trânti furios pălăria în cap şi ieşi.

În stradă, dădu peste Luke Jones. Tolmann sări spre el, ducându-şi mâna la buzunar. Bucătarul înaintă calm, cu mâinile în buzunar, râzând cu hohote… Când cei doi adversari, ajunseră la 3 metri depărtare, Tolmann scoase revolverul dar în aceiaş clipă buzunarul paltonului lui Luke deveni un nor de fum.

Tolmann se răsuci brusc, îşi pierdu echilibrul şi se întinse cât era de lung în praf.

Scena aceasta avusese numeroşi martori, printre care şi pe şerif. Luke rămase pe loc şi scuipă plin de scârbă. Din mulţimea care se adunase, un om năvăli spre bucătar. Shorty Gallup. Îmbrâncindu-l, el zbieră:

— O să te spânzurătoarea, Luke..

— Dimpotrivă pe tine te va înghiţi ocna, îi spuse pe un ton răspicat, Hartley, punându-i mâna pe umăr. Shorty Gallup, în

numele legii, eşti arestat pentru asasinarea lui Bock Dennig şi Shearer şi pentru jefuirea poştalionului.

CAP. XV

O lovitură de trăsnet n-ar fi produs mai multă uimire, ca ultimele cuvinte ale lui Hartley. Gallup rămase încremenit, cu gura căscată.

— Inutil să negi, continuă Hartley. După încercarea de a ne asasina, la ferma Săgeţii, am pus mâna pe Matt Sturgis, complicele tău, care a mărturisit totul.

Şeriful se apropie de Hartley, care lăsă capul în jos şi se lăsă dus, fără să spună nici un cuvânt.

Hartley se întoarse spre Tex şi-i zise:

— Ai ieşit băsma curată, Blanco… Vezi că în biroul lui Heffner, te aşteaptă o domnişoară.

Lex nu spuse nimic ci trecu prin mulţime, cu capul sus. Hartley şi procurorul intrară în cârciumă, unde-i urmă şi şeriful. Povestirea lui Hartley fu foarte scurtă.

Shorty Gallup şi Matt Sturgis, care era rudă cu Shearer, în complicitate cu casierul, omorâseră pe Dennig, apoi falşificară un cec de 10.000 dolari. De la Shearer aflară că poştalionul aducea o sumă de 3000 dolari şi-l prădară. Apoi puseră la cale, jefuirea băncii. Gândindu-se să nu mai împartă prada în trei, îl uciseră pe Shearer. Toate loviturile le regizaseră admirabil, îngrijindu-se să la semne pentru ca vina să cadă pe Tex Blanco.

— Dar cine eşti, în realitate, Hartley? întrebă Heffner.

— Sunt detectivul societăţii de creştere a vitelor pe care l-aţi cerut, răspunse Hartley râzând. Sears nu era decât unul din contabilii noştri. Acum îmi daţi voie să mă duc la ferma Săgeţii să văd cum îi mai merge prietenului meu Stevens.

El părăsi încăperea şi se duse spre cal. În întâmpinare îi ieşiră Tex, Marion, Ma Cooper, Hootie şi Judd.

Când îi văzu un zâmbet îi flutură pe buze.

Ma Cooper fără prea multe fasoane, îl luă în braţe şi-l sărută iar Marion o imită. El rugă pe Tex să plece cu Marion la fermă ca să-i aranjeze o cameră, deoarece intenţiona să rămână câteva zile. El va veni călare. Înainte de a porni călare, îl chemă pe

Frank Judd la o parte şi-i spuse ceva. Acesta dădu din cap şi zâmbi.

Marion şi Tex se urcară în caleaşcă. Frank deshamă caii şi întinse hăţurile lui Tex.

— Eu mai rămân pe aici, Tex, mai am unele treburi de aranjat. Poţi conduce cu o mână?

— De ce nu mergi cu noi, Frank? Spune ce ai?

Judd devenise roşul ca racul. În fine vorbi agale:

— Am să-ţi spun, dacă ţii neapărat!… Hartley mi-a spus că-mi va rupe urechile acasă, dacă nu vă las să vă întoarceţi singuri. Şi sunt sigur că el îşi ţine făgăduielile.

— Dacă aşa stau lucrurile, spuse Tex serios, atunci rămâi, căci Hartley se ţine de cuvânt. Voi lăsa caii să meargă la trap.

Caleaşca porni încet la drum, ducând doi tineri fericiţi spre căminul lor.

SFÂRŞIT

CUPRINS

CAP. I.....3

CAP. II.....10

CAP. III.....16

CAP. IV.....23

CAP. V.....30

CAP. VI.....34

CAP. VII.....44

CAP. VIII.....51

CAP. IX.....57

CAP. X.....64

CAP. XI.....72

CAP. XII.....79

CAP. XIII.....80

CAP. XIV.....82

CAP. XV.....84

CUPRINS.....86